

ONS ZEELAND

PANORAMA

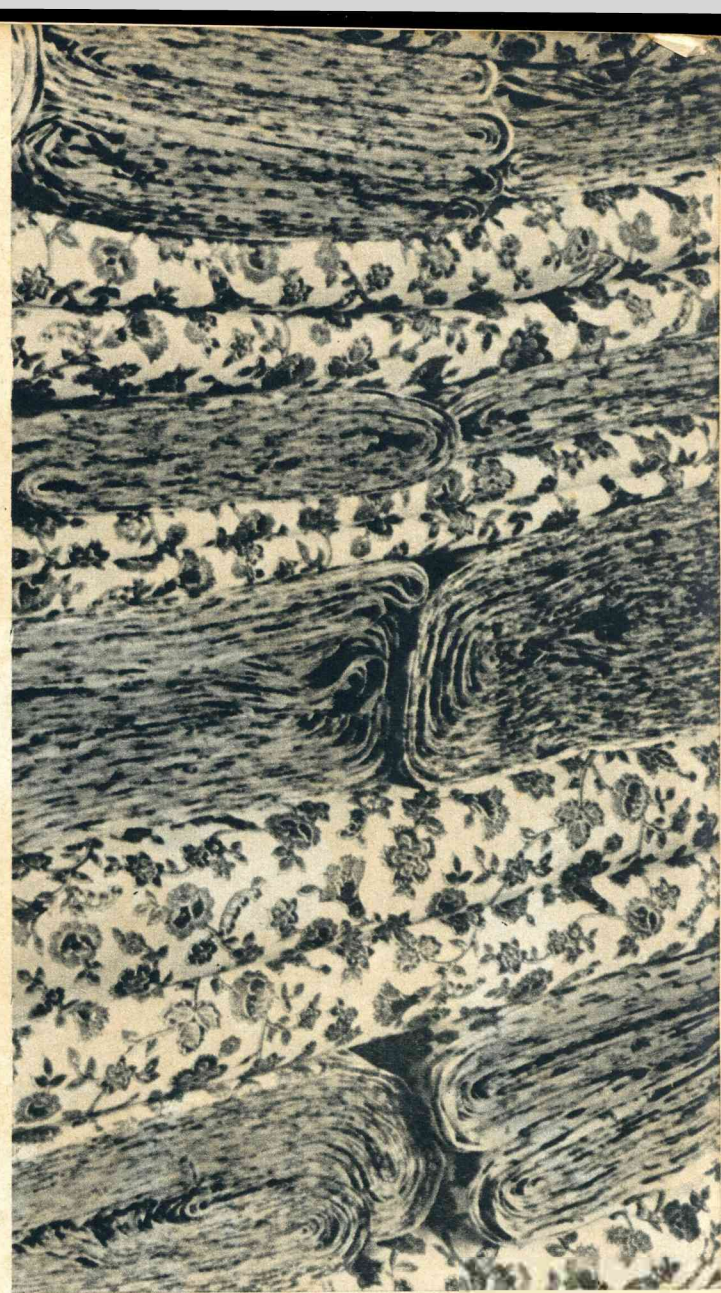
26 MEI 1938 — No. 21

LOSSE NUMMERS 15 CENT

HEERENMODE-BESPIEGELING

LEES IN DIT NUMMER: HET ADELAARSJONG

Alles is er op ingesteld geen minuut tijd te verliezen. Wanneer de meisjes plaats nemen voor hun machines, verlaten ze die geen oogenblik meer, voordat hun werktijd om is. De naalden tikken onophoudelijk en het materiaal volgt elkaar in onafgebroken series op. Elk uur wordt alles wat klaar is weggehaald en nieuw materiaal bijgebracht en voordat het uur om is, zitten de meisjes als het ware opgesloten in een kleurige, fleurige vesting van allerlei stoffen.

Ontelbare balen stof van allerlei kleur en kwaliteit rullen de voorraadmagazijnen van een moderne confectiefabriek. Jaarlijks worden er niet minder dan 7000 mijlen stof verwerkt, een lengte van de Amerikaanse kust tot in Centraal-Europa. En almaar door worden er patronen ontworpen, wordt er geknipt, gestikt, gepast en gesorteerd en komt de industrie handen te kort om aan de steeds grootter wordende behoeften te voldoen.

Massaconfectie en ritssluiting

**32 JAPONNETJES
PER MINUUT**

Lage prijs en goede
kwaliteit: een japonne-

tje dat tóch verrukkelijk „staat” en in een handomdraai, dank zij de ritssluiting over de volle lengte, aan en uit kan worden getrokken. Is dat niet een droom voor elk meisje, elke jonge vrouw die zuinig met haar tijd moet omspringen en het toch zoo prettig vindt keurig en netjes gekleed te zijn? Hoe dat kan? Onze fotoserie zal u duidelijk maken, hoe ook in de kledingindustrie tempo en aanpassingsvermogen aan de eischen van den tijd zegevieren.

Natuurlijk worden al die japonnetjes machinaal geknipt. De moderne handsnijmachine stelt een coupeur in staat om binnen den kortst mogelijken tijd 408 japonnetjes ineens te snijden, waarbij de patronen op zoo'n ingenieuze wijze zijn ontworpen, dat er zoo weinig mogelijk materiaal verloren gaat, namelijk slechts $2\frac{1}{2}$ centimeter op een lengte van 2 meter 20. En dit vooral komt den prijs ook weer ten goede.

ONS ZEELAND

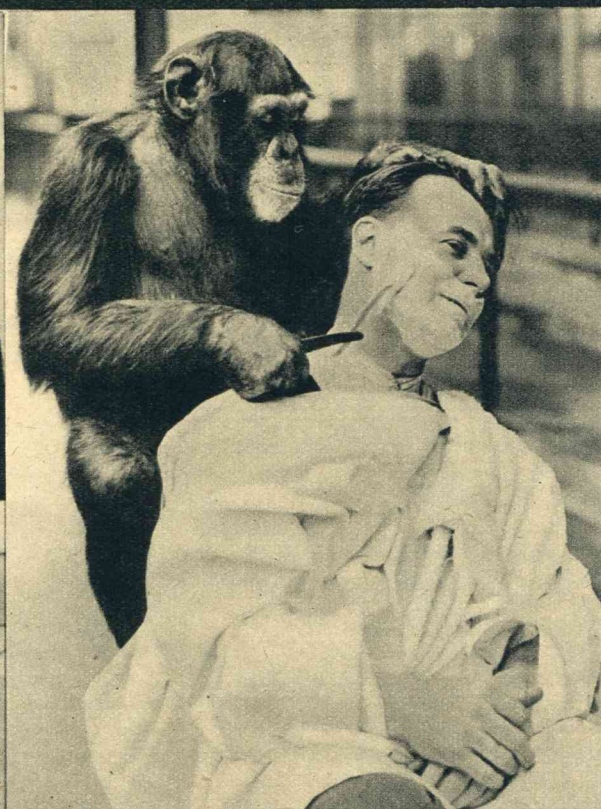
FOTODIENST: BADHUISSTRAAT 5, TEL. Nr. 81, VLISSINGEN

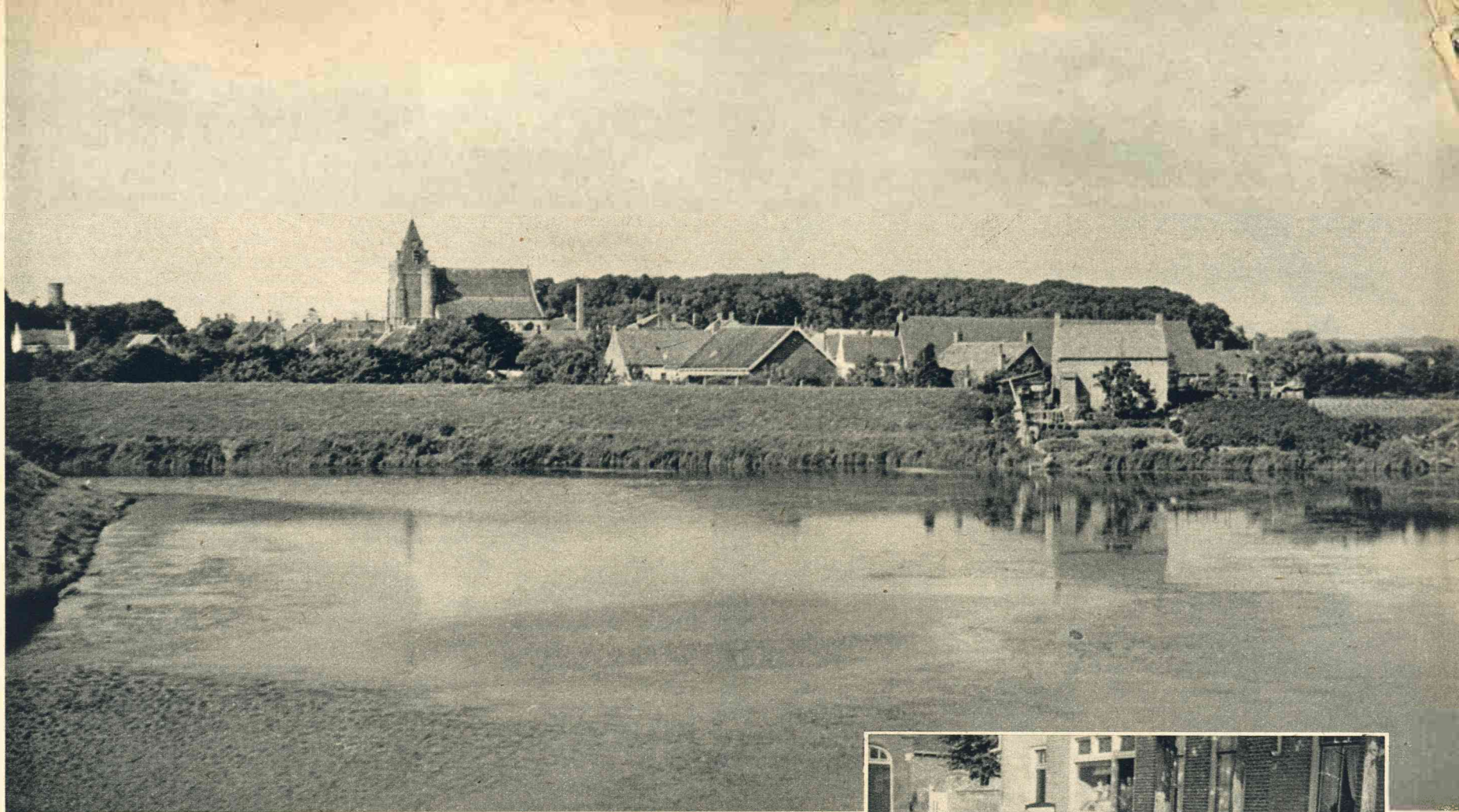

Geen koebeest blijft er nu meer op stal in Hoedekenskerke

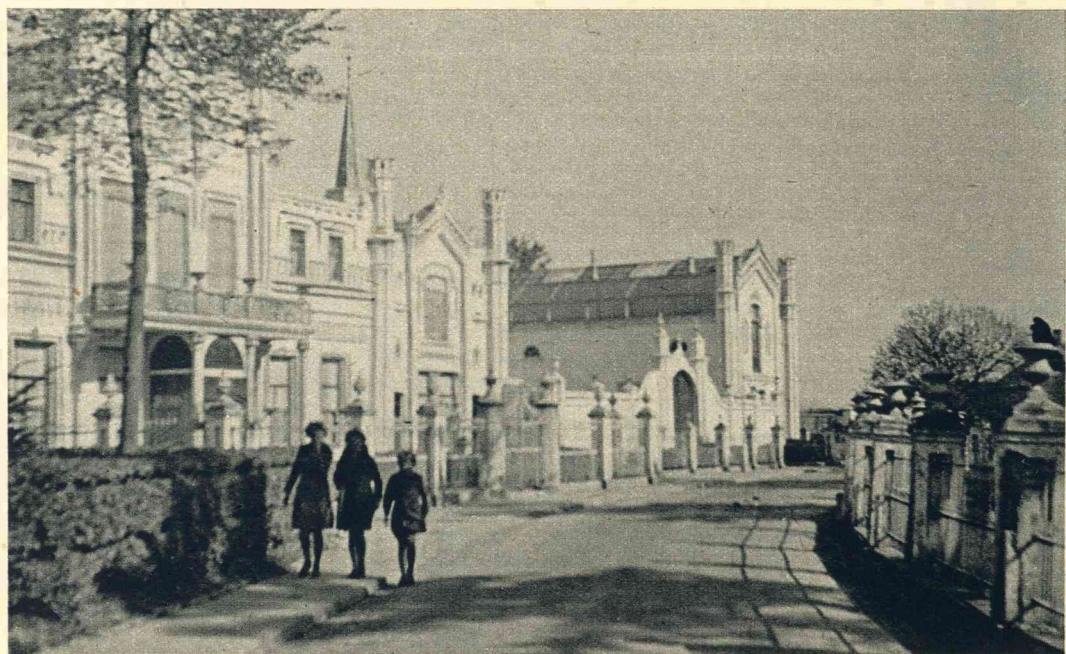

APENSTREKEN

Zoo ligt Ellewoutsdijk tusschen het jonge groen verscholen te midden van weiden, waters, polders en dijken.

Het dorpsbeeld van Ellewoutsdijk wordt geheel beheerscht door het typische Witte Huis.

Na schooltijd op 't Baarlandsche dorpsplein.

Een veelbegeerd vervoermiddel voor de Ellewoutsdijksche jeugd. De onderhandelingen over de toerbeurten nemen nogal wat tijd in beslag.

Zuid-Bevelandsch Dorpsleven

*In 's-Gravenpolder is het verkeer nog niet zoo ver-
vaarlijk, dat de jeugd er haar speelterrein in de
dorpsstraat voor zou moeten opgeven.*

AMOR HOUDT DE TEUGELS

Vervolg van blz. 8

„Hoe beschouwt u zichzelf tegenover mij?” barstte zij los. „Verbeeldt u zich soms mijn voorged te zijn? 't Is te dol om eraan te denken: ik, als een stout kind aan uw hand mee naar huis! Meneer Morrison, u kunt blijven of vertrekken, maar ik laat me niet uw geleide opdringen.”

„Heel goed, dat is ten minste duidelijke taal,” stelde Hugh op koelen toon vast. „Dan is een langer verblijf hier nutteloos en...”

„Volmaakt nutteloos!”
„En ik ga dus morgenmiddag terug,” besloot hij.

Daisy ruischte de kamer uit en een oogenblik later zag hij haar de groote bungalow verlaten. Hij trad naar het venster en keek haar na. Er kwam een droefgeestige blik in zijn oogen. Hij wilde, dat Arthur Stanhope naar de maan was gelopen met zijn opdracht. Hij had zich nog nooit zoo onrustig en onprettig gevoeld als de laatste dagen. Soms bekreep hem de lust dat losgebroken veulen bij de ooren te nemen en haar met geweld naar den stal te brengen. Een anderen keer kon hij haar lachen niet uitstaan en zou hij er een genot in hebben gevonden haar te zien huilen. Vreemd was dat — wat mankeerde hij eigenlijk?

Hij zag Daisy uitrijden in gezelschap van een paar ervaren cowboys. Plotse-ling bekreep hem de lust haar te vergezellen. Maar hij deed er geen moeite voor; bruusk keerde hij zich van het venster af. Hij ging zitten lezen — hoe minder hij aan Daisy Stanhope dacht, des te minder zou hij zich aan haar ergeren.

„U bent niet de eerste vanmorgen,” merkte zij lachend op.

„O neen, wie heeft er dan reeds eerder ontbeten?”

„Meneer Morrison — hij was vóór vijf uur reeds beneden.”

„Zoo,” mompelde Daisy tusschen twee lepels havermout door.

Vijf minuten later liep zij naar de stallen. Punch stond reeds gezadeld en Hugh Morrison was met Tom in gesprek. In de nabijheid stonden een paar wilde paarden gekluisterd, die nog niet afge-reden waren en waarop slechts ervaren cowboys zich waagden.

„Morgen,” kwam zij naderbij.

Hugh Morrison nam zijn hoed af. „Goedenmorgen, juffrouw Stanhope,” antwoordde hij met iets in zijn stem, dat haar bevreemdde. Zij keek hem aan en Hugh ging voort: „Ik hoor, dat u met dit paard uit wil rijden — is u dat ernst?”

Zij knikte hem een beetje verbaasd toe. „Waarom zou ik niet? Ik heb Punch toch al vaker bereden.”

Hugh schudde afkeurend het hoofd. „U waagt te veel. Dit paard is nauwelijks getemd — het heeft den zoekenden blik van de prairie nog in zijn oogen.”

Weer keek Daisy hem verbaasd aan: wat wist hij daarvan? Hij kon niet eens rijden! Geurde hij met de kennis, die hij pas van Tom had opgedaan? Zoo'n opschepper! Er kwam een ondeugende gedachte in haar op. Wacht, zij zou hem een lesje geven en hem de stuipen eens op het lijf jagen.

„Mak als een lammetje,” antwoordde ze onverschillig. „Als het erop aankomt, durf ik Devil nog wel te berijden.”

Tom blikte bedenkelijk naar een groot, ruwharig paard, dat gezadeld stond om afgereden te worden. Hugh keek eveneens en fronste zijn wenkbrauwen. Het paard trilde als een espeblad — een beeld van moeilijk bedwongen kracht, onbluschbaar vuur en ontembare wildheid.

„Dat zou zelfmoord zijn,” zei hij eenvoudig, „ik zou het niet toestaan.”

„Niet toestaan?” vroeg zij met iets als verbijstering in haar blik. „En als ik dan tóch...”

„Ik zou u de kans niet geven uw hals te breken,” viel hij haar in de rede. „Ik schoot het dier op staanden voet dood en meneer Stanhope zou me gelijk geven.”

Daisy lachte, een kort, schril lachje. De metalen klank in zijn stem zei haar, dat hij het meende. Maar het was heelemaal haar bedoeling niet zich op Devil te wagen. Zij durfde veel, maar een wild paard kon zij niet aan. Ze zou haar ingebeelden voorged echter op een andere manier van schrik doen beven. Buiten het gezicht van Hugh gaf zij Tom een wenk door tweemaal haar vinger op haar lippen te leggen en gelijktijdig geruststellend het hoofd te schudden. Toen sprong zij zonder een woord te spreken in het zadel van Punch. Het paard hief den kop op en gehoorzaamend aan een tikje met de leidsels stapte het weg. Honderd meter verder ging Daisy in draf en daarna in galop over. Zij vuurde het paard aan met een tonggeklak en reed in een cirkel om het huis heen en langs de stallen. Bijna rakelings passeerde zij Tom, die haar bewonderend nastaarde.

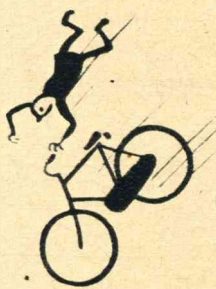
„Zij rijdt als de beste, meneer,” stelde hij Hugh gerust, die haar met een bezorgd gezicht nakeek.

Hij had de woorden nauwelijks gesproken, of er klonk een gil. Punch ging er plotseling vandoor, alsof hij bezeten was. Tom begreep terstond, wat Daisy's

SIMPLEX
RIJWIELEN

DE PRIJS VALT
MEE!

KIJK MAAR:

SIMPLEX RIJWIEL
FABRIEKEN-AMSTERDAM

Wat ziet je
linnengood er prachtig
uit! Hoe krijg je het zo
SCHITTEREND WIT?

ENORME
PRIJSVERLAGING
22⁵⁰ NU 15 ct.

Onveranderde,
volmaakte kwaliteit
en... onveranderd
gewicht!

„Ik was mijn goed dèdè
en dèdè schoon. Ik zorg,
dat er absoluut geen vuil
meer in blijft.”

„Maar ik gebruik toch uitlo-
kende zeep; ik week het goed,
vóór het in de wasketel gaat
en voor alle zekerheid boen
ik het nog ook. Wat kan
ik nu nog meer doen?”

„Je moet Radion gebruiken; alleen een
Radion-sop haalt alle vuil uit het goed.”

Zodra het goed in het werkzame Radion-sop
komt, begint de Radion door de reinigende
zuurstofwerking al het vuil uit het goed te
verwijderen; ook het diep ingedrongen vuil,
dat U er met gewone wasmiddelen niet uit
krijgt. Dat komt, doordat Radion een actief,

zuurstofhoudend sop geeft, dat alle weefsels
veel schoner en daardoor veel witter maakt.
Radion is thans binnen ieders bereik er
daardoor ook de ideale Radion-wasmethode.
Bovendien bevindt zich op elk pak nu
een bon voor geschenken.

RADION WAST
WITTER

wenk te beduiden had gehad. Zij had het doen voorkomen, of het paard op hol sloeg, maar zij had het goed in bedwang. Zij wilde bepaald dien meneer eens 'n doodschrik op het lijf jagen.

De uitwerking van dien gil was echter heel anders, dan hij zich had voorgesteld. Hugh Morrison mompelde een vloek, rukte zijn jas uit en wierp zijn hoed af. Het volgend oogenblik had hij met één vluggen greep Devil's rechter-voorbeen opgetild, dit van de lus ontdaan, waarmee het paard gekluisterd was en zich als een geboren gymnast op Devil's rug geworpen. Hij gaf hem een harden klap in zijn nek en voor Tom goed begrepen had, wat er gebeurd was, zag hij Devil als een echte losgebroken duivel vooruit stormen.

Op hetzelfde oogenblik verdween Daisy achter een lage heuvelreeks. Er was haar een vreemde gedachte ingevallen: hoe kwam het toch, dat sommige menschen er een genoeg in vonden juist hen te plagen, die zich bezorgd voor hen toonden? Zij gaf een rukje aan de leidsels om Punch in stap te doen overgaan, teneinde over die vreemde vraag te kunnen denken. Maar in plaats van snelheid te minderen spande Punch zich nog meer in. Hij vlóóg als het ware over de vlakke en toen werd zij eensklaps vervuld van echten angst. Het was nu geen comédie meer, maar Punch was inderdaad op hol geslagen....

Hugh Morrison zat op Devil's nek en voelde zich als opgenomen door een windhoos. Zijn gedachten waren hopeeloos verward. Was het nu twee jaar, tien jaar of twintig jaar geleden, dat hij zijn vacaties als paardenjongen bij Sarasani doorbracht, in dollen overmoed halsbrekende capriolen uitvoerde met 'n paar pas gevangen wilde paarden, en het aanbod kreeg als pikeur te blijven? Hij wist het niet meer, maar wat hij toen kon, durfde hij nog wel aan, al had hij de laatste jaren geen paard meer in den nek gezien. Als 'n woedende orkaan stootte Devil over de vlakke. Hij wilde rechtuit, maar er was een wil krachtiger dan de zijne. Hugh joeg hem een heuvel op en zette hem zóó onbarmhartig tot steeds grooteren spoed aan, dat hij halverwege de hoogte bek-af was en gedwee werd als 'n lam. Hugh vierde den teugel en sidderend over heel zijn lichaam, met groote vlokken schuim aan zijn kinharen daalde Devil stapvoets de hoogte af. Hij had zijn mannetje gevonden en erkende hem als zijn meester.

Beneden zette Hugh een rustigen galop in en reed de heuvelreeks om. Hij kreeg een vrij uitzicht over de vlakke en

eensklaps ontsnapte hem een verschrikte kreet. Hij zag Punch in de verte kalmpjes galopperen, maar het paard had zijn berijder afgeworpen. Vervuld van angst blikte hij rond, Devil aanvarend met korte, krachtige nitroepen. En toen ontsnapte hem plotseling een tweede kreet. Daarginds lag Daisy Stanhope — roerloos uitgestrekt.

Met een gevoel, alsof hij stikken zou, boog hij zich een halve minuut later over haar heen. Zij was doodsbalek, maar Goddank, zij ademde. Vlug nam hij het zadeldak van Devil's rug, trok zijn vest uit en maakte er een kussen van. Heel voorzichtig, bevreesd, dat zij een hersenschudding had opgedaan, lichtte hij haar hoofd op en schoof het kussen er onder. De geur van haar haren bedwelmdte hem en de aanraking van haar hals vervulde hem met een warm, koortsachtig gevoel. Het leek plotseling, of haar gelaat naar hem toe kwam en het volgend oogenblik had hij zijn mond op haar lippen gedrukt. Hij schrok ervan en keek schichtig om zich heen.

Bijna tegelijk slaakte Daisy een zucht en sloeg haar oogen op. Zij staarde hem aan met een blik van niet begrijpen in haar oogen, keek vervolgens naar Devil en toen weer naar hem. Zij ontdekte den angst in zijn gelaat, haar wangen kregen weer kleur en om haar lippen speelde een glimlach.

„Dank je,” zei ze duidelijk en hartelijk. „Ik mankeer niets, geloof ik. Alleen even verdoofd door den val, maar ik kwam goed terecht.”

Zij richtte zich op en Hugh slaakte een diepen zucht van verlichting. „Gelukkig,” mompelde hij een beetje beschaamd, twijfelend, of zij iets wist van dien kus. „Hm, juffrouw Stanhope, vindt u nu nog, dat er niets heerlijkers is dan paardrijden?”

Daisy stond met een sprong op haar voeten. „Iets,” zei ze met schitterende oogen.

„En dat is?” lachte Hugh.

En Daisy Stanhope antwoordde onbeschroomd: „Een kus van den man van wien je houdt...”

Dien middag schreef Hugh Morrison een kort telegram voor Arthur Stanhope in San Francisco. „Vertrekken morgen van de ranch.” Daisy keek over zijn schouder toe. „Wacht even,” weerhield zij hem, toen hij het onderteekenen wilde. „Laat mij er ook wat bij zetten, dat bespaart ons een uitleg, als we thuis komen.”

Zij krabbelde er een paar regels onder en gaf hem het telegram terug. „Het darteile veulen is ingetoomd,” las Hugh Morrison, „en Amor houdt de teugels.”

Zij wisten niet van dralen

„Recht op het doel af”, dat was het parool der Geuzen, toen zij hun zeemanskunst en moed in dienst van Oranje en het Nederlandsche volk stelden.

„Recht op het doel af” was ook het parool van Dobbmann, toen Geuzenbaai op de Nederlandsche markt werd gebracht. Recht op het doel af beteekent hier de beste tabak voor den laagsten prijs.

GEUZENBAAI

Reuze-baai!

PUZZELAARS OPGELET!

Het groote succes van onze Paaschprijsvraag heeft ons doen besluiten onze lezers opnieuw te verrassen met een aardige puzzle. In ons volgend nummer publiceeren wij een Pinksterprijsvraag, waarvoor wij thans reeds de aandacht onzer abonneés vragen. Hoe deze prijsvraag er uit zal zien, verraden wij nog niet, wel kunnen wij zeggen, dat het stellig de moeite waard zal zijn de puzzle te ontcijferen, want voor de goede oplossers stellen wij dit keer niet minder dan tweehonderd geldprijzen beschikbaar met een totaalbedrag van f 500. Puzzelaars, tot volgende week dus!

NIEUWE HOLLANDSCHE HARING

met AALBORG AKVAVIT

J.V. IM-EN EXPORTMIJ. v/h WILMERINK & MULLER AMSTERDAM.

EEN ZEEP VOOR RIJK EN ARM.....
EEN ZEEP VOOR SPORTLUI EN SUPPORTERS

Een heerlijke nieuwe
SPORTZEEP

Dit zijn de mensen, die Rexona nodig hebben. Actieve mensen, werkzame mensen. Welk tijdverdrijf U de voorkeur geeft, voetbal of kegelen, wandelen of tuinieren, Rexona geeft U alle verbruikte energie weer terug. Want Rexona is veel meer dan een gewone toiletzeep, door de speciale bestanddelen, die een verfrissende en verkwikkende werking uitoefenen. Als U in een Rexona-bad Uw vermoeidheid voelt verdwijnen, dan is Rexona aan het werk. Het overvloedige schuim dringt tot diep in de poriën van Uw huid door en wast alle stof en vuil van de hele dag weg. Rexona beschermt Uw huid tegen gevaarlijke invloeden. Geen wonder, dat U zich na gebruik van Rexona zo opgewekt voelt.

REXONA 12½ct.
DE NIEUWE SPORTZEEP

REX-5-0326 A

HET NEGENDE BOEK UIT DE KENNEMER SERIE

Een
Vader,
een
Moeder,
een
Zoontje

NAPOLEON, MARIE-LOUISE EN HUN KIND

ziet men leven, ziet men hopen en liefhebben en genieten en dwalen en lijden in een boek, een roman die op het punt staat te verschijnen in de KENNEMER SERIE en den titel draagt:

Napoleon en zijn zoon HET ADELAARSJONG

De diepste gevoelens dier bekende figuren, hun huiselijke betrekkingen, hun ouder- en kindertiefde, en daarna hun ongeluk — gevolg van eigen misgrepen en van anderer wreedheid — ziedaar de stof, door PIERRE NEZELOF in dit boek behandeld.

en lezeressen missen! Want het is boeiend, gevoelig en degelijk. Het leert hoe een kind moet boeten, als de liefde tussen zijn ouders, en de liefde van zijn ouders voor hem, niet geheel zuiver is.

Men leert er Napoleon in kennen als vader; de vechtersbaas en de heerscher komen slechts dan in het licht, als hun verschijning de karaktertrekken van den vader moet verduidelijken. Men krijgt er een diepen kijk in op het even tragische als schuldige leven van Marie-Louise. Men leeft vooral mee met den zieligen knaap, die geboren werd als „koning van Rome”, en stierf als balling, verschoppeling, mislukkeling!

Het is een roman, geen geschiedenisboek, maar de schrijver houdt zich met de grootste nauwgezetheid aan de historische waarheid en laat daarop menigmaal een nieuw licht schijnen. Dit boek mag dus geen onzer lezers

Om dit nieuwe nummer van de Kennemer Serie voor allen bereikbaar te maken stellen wij, BIJ WIJZE VAN PREMIE, voor onze abonnees een INGENAARD exemplaar beschikbaar tegen de geringe vergoeding van slechts

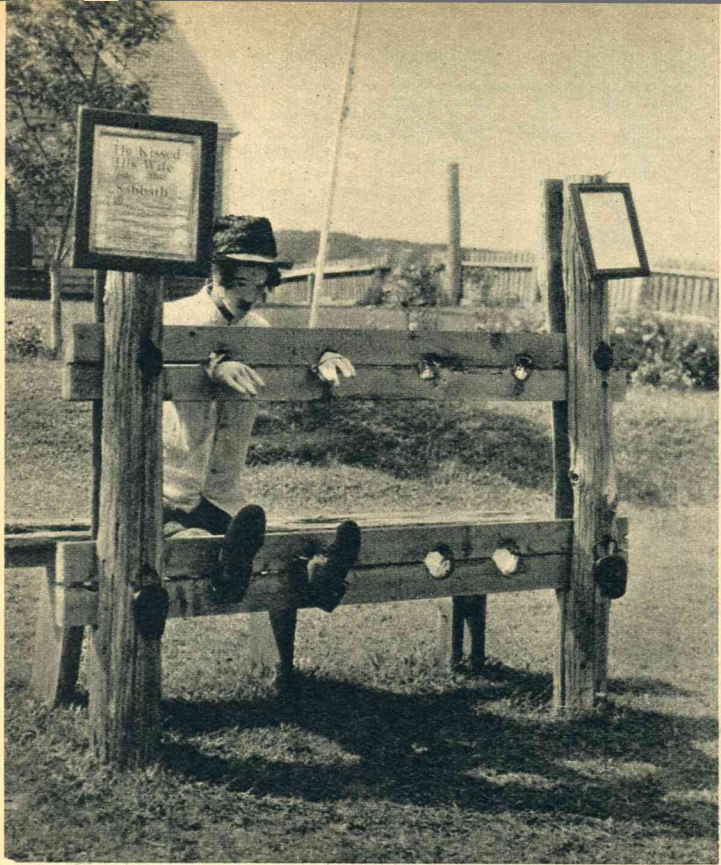
30 CENTS

Een luxe-exemplaar op extra-zwaar papier, in geheel linnen prachtband, voor slechts

1 GULDEN

Laat onze bezorger het u aanbieden, hij is daartoe verplicht.

Rechtstreeksche toezending volgt alleen na ontrangst van 40 cts. (in postzegels, per postwissel of per giro no. 142700) voor 't ingenaarde en f 1.15 voor 't luxe-boek, aan het hoofdkantoor: Nassaulaan 51, Haarlem. — De boeken uit de Kennemer Serie zijn uitsluitend bedoeld voor volwassen lezers.

De schandpaal van Orleans in den Amerikaanschen staat Massachusetts. Hoewel het aan de kaak stellen niet meer wordt toegepast, kan de rechter deze straf volgens de wetboeken nog steeds opleggen. De pop moet een bewoner van Massachusetts voorstellen, die eenige honderden jaren geleden aan de kaak gesteld werd, omdat hij z'n vrouw 's Zondags in het publiek gekust had.

VARIA

Op de derde verdieping van het Biltmore Hotel te New York is voor de gasten, die zich alleen met hun gedachten op een rustige plek willen terugtrekken, een z.g. „meditatie-kapel” gebouwd. Er worden geen speciale kerkdiensten in gehouden en een ieder is welkom, ongeacht geloof of godsdienst.

Een bewoner van Kentish Town (Engeland) houdt er een vreemde mascot op na, namelijk een tammen uil, die zijn meester op z'n tochten vergezelt.

Geen wonder dat zeelieden en toeristen zulke interessante verhalen kunnen vertellen, want wie beleven zooveel spannende avonturen als zij? Onze foto toont eenige Engelsche matrozen van het oorlogsschip „Vindictive”, die bij een bezoek aan de West-Indische eilanden een rit te paard door een uitgestrekte aanplanting gingen maken.

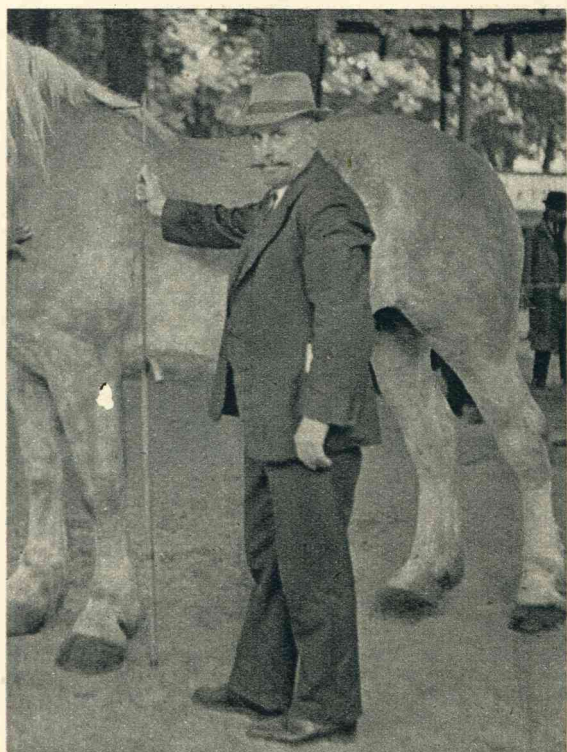

Onder het prachtige geboomte van het historische Hulster marktplein staan de stoere dieren gerijd voor de stamboekkeuring.

Hulster en Axeler Paardenkeuring

Het Zeeuwsche paard — daar is het eigenlijk wel zoo'n beetje mee geworden als met een O.W.-ersfamilie: ze vinden het niet aardig van u, als u ze aan afkomst of vroeger aanzien herinnert. En als u nog 'ns ooit zoo'n onooglijken ouden toberd van een werkpaard met een zadeldrug en met doorgezakte pooten tegenkomt, zeg dan niet te hard: dat is nou nog 'ns zoo'n gezellig, rasecht Zeeuwsch paard, zooals ik ze als kleine jongen nog heb gekend — zeg het ten minste niet, als er zoo'n reus van

Tot op den millimeter wordt de scholthoogte gemeten.

En al wat eenig houvast biedt voor de berekening van de kracht der machtige pooten wordt zorgvuldig genoteerd

Zoo is het Zeeuwsche paard van nu: een reus van gestalte en van kracht.

'n kampioenhengst-me-
stamboomen-en-medaille.
tegelijk in de buurt loopt:
dat hooren ze tegenwoor-
dig niet graag meer en het
zou u leelijk kunnen op-
breken!

Neen, de familie is er
bovenop. Jongelui alle-
maal best getrouwd:
keurige Belgische families.
En allemaal wat gepres-
teerd, hoor! En de jonge-
lui: niet één, waar ook
maar dát op te zeggen is.
Nou ja, zoo'n enkel zwart
schaap — maar daar
bemoeien we ons dan ook
niet mee, dat tellen we
niet, dat komt in het fa-
milie-register niet voor.

Het familie-register, het
Zeeuwsche stamboek. Ja,
dat is een familie-insti-
tuit van belang. En wie
niet in staat blijkt, de
familie-eer hoog te hou-
den, die wordt doodge-

Als aan alle eischen van het stamboek is voldaan, wordt het merkteken het dier in den hals gedrukt.

Axel heeft ook zijn geregelde keuringen.

zwegen, dié wordt niet erkend. Het stamboek, de keuringen, de Zeeuwsche fokkerskunst hebben ons een bijna nieuw, afzonderlijk paardenras verzekerd door strenge eischen en selectie, door doelmatige kruising en welbewuste veredeling. Geen paard komt er meer in een Zeeuwsche fokkerij, dat niet in den hals het merkteken van het stamboek ingebrand draagt, en dat niet de noodige certificaten meebrengt, die voor zijn nakomelingen en bij den verkoop van belang zullen blijken.

Bijna heel het jaar door gaan de keuringen voor het stamboek voort en ieder jaar verschijnen er edeler, volmaakter nakomelingen op de markten.

Kijk, de keurmeesters gaan er rond met ellemaat en meetlint, ze tasten en kloppen, monstereen en probeeren, een goedkeurend knikje, een licht wenkbrauwfronsen — nog een keer den gang gecontroleerd in stap, in draf... vooruit: het stempel kan gewarmd!

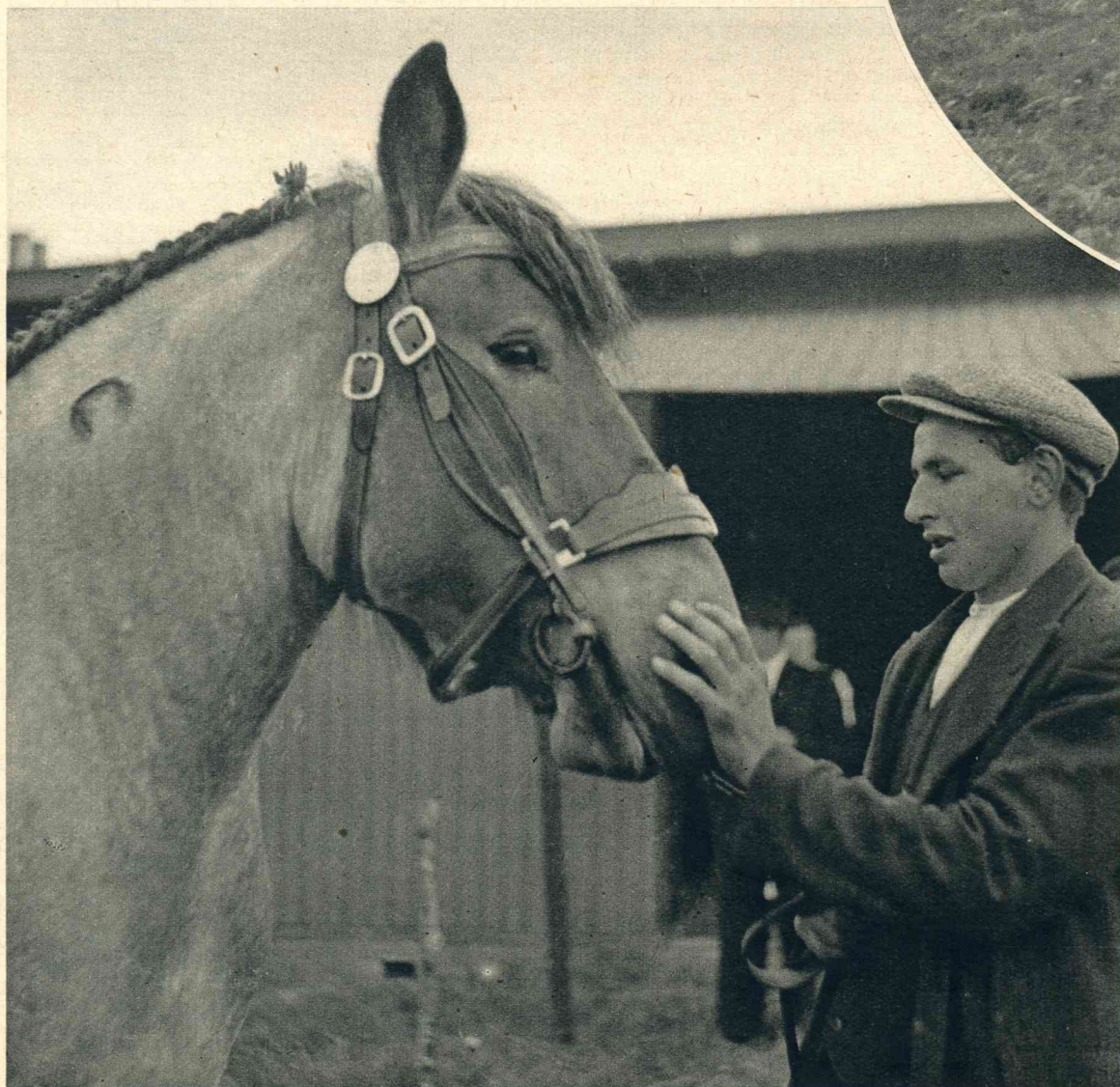
Zie maar 'ns aan onze foto's, hoe 't er toegaat op de keuringen in Zeeuwsch-Vlaanderen, dat de meeste groote en voorname stallen telt. En geloof maar niet, dat keurmeesters en fokkers tevreden zullen zijn of rusten zullen, zoolang er nog één bot of één spier aan het nieuwe Zeeuwsche ras te verbeteren vallen!

Het hoefijzer in den hals — geen ridder is zoo trotsch op zijn decoratie.

Pas in den gang komen de kwaliteiten van het paard volledig tot haar recht.

En zie maar eens, wat een succes zoo'n pas-geridderde heeft bij de vrouwen!

Zonder hoed naar buiten

hoe heerlijk vrij en ongedwongen voelt men zich dan! Maar men moet dan bijzondere zorg besteden aan een aardig kapsel, dat zijn volmaakte vorm eerst toont, wanneer een zijde-achtige glans de golven tot hun recht doet komen. Geef Uw haar zulk een mooien glans door een regelmatige verzorging met Zwartkop "Shampodor".

"Shampodor" is zeep- en alkalivrij; kalkzeepneerslag en alkalische opzwelling blijven dus achterwege. Haar haren krijgen een mooien, natuurlijke glans, blijven elastisch en gezond, wat zeer belangrijk is voor den goeden vorm en de houdbaarheid van het kapsel!

"Shampodor" is voor iedere haarsoort geschikt. Voor blondines is er de bijzondere soort Shampodor-"Blond". Per pakje 20 ct. Beide soorten ook vloeibaar in flacons van 35, 85 en 125 ct.

Of wanneer U haast hebt, kunt U in 3 minuten mooi haar bekomen door Zwartkop Droogshampoo, de speedhaarschone zonder water.

ZWARTKOP SHAMPODOR
de gegarandeerd alkalivrije shampoo!

SCHUDT UW LEVER WAKKER

ZONDER SCHADELIJKE LAXEERMIDDELEN
en U zult 's morgens „kiplekker”
uit bed springen.

Iederen dag moet Uw lever minstens een liter gal in Uw ingewanden doen stroomen. Wanneer deze stroom van gal onvoldoende is, verteert Uw voedsel niet, het bederft. U voelt U opgeblazen. U raakt verstopt. Uw lichaam is vergiftigd en U bent humeurig, voelt U ellendig en ziet alles somber in.

De meeste laxeermiddelen zijn slechts lapmiddelen. U moet CARTER'S LEVER-PILLETJES nemen om een liter gal vrij te doen stroomen, en U zult weer geheel fit zijn. Onschadelijk, plantaardig, zacht, onovertroffen om de gal te doen stroomen.

Eischte Carter's Leverpilletjes bij apothekers en drogisten. f 0.75.

Neemt een gratis proef met Carter's Leverpilletjes door inzending van onderstaanden bon.

Dépot Carter's Products - Den Haag

Mijnheer,
Zend mij gratis een flink monster Carter's
Leverpilletjes.

Naam

Straat

Woonplaats

De gorilla is een lief diertje

Wandelt u ooit door Afrika en komt u een gorilla tegen, schiet dan niet! Geef het beest een hand, sluit vriendschap met hem! Hij heeft een slechten naam — hij gaat voor een wreed monster door... hoe kan men zoo overdrijven! Hij is in zijn hart een gemoedelijke knaap, een model-echtgenoot, een teedere vader.

Aldus wordt ons verzekerd door kapitein C. R. S. Pitman, een bekend Engelsch dierkundige, die het huiselijk leven der gorilla's bestudeerd heeft in hun eigen land, het Kayonsa-gebied in Oeganda, nabij den Belgischen Congo.

In zijn rapport, door een geleerde maatschappij uitgegeven, torpedeert kapitein Pitman de legende van den gruwelijken gorilla, gelijk die in avonturen- en griezelverhalen voorkomt. Een gorilla (het mannetje althans, het vrouwtje zelden) gaat pas verwoed aan 't vechten, als hij door den mensch wordt aangevallen en als de veiligheid van zijn gezin wordt bedreigd. Dan stuiven wij toch óók op!

„De heer gorilla is, als hoofd des gezins, zeer bezorgd voor het levensgeluk van zijn vrouwen en kinderen,” schrijft Pitman. „Dreigt er gevaar, dan bekommert hij zich niet om eigen veiligheid, maar aanvaardt de volle verantwoordelijkheid voor het welzijn dergenen, die hem zijn toevertrouwd.”

De gorilla's zwerven door de bergstreken van Oeganda in groepen, gezinnen, van vijf á acht stuks. Pitman heeft tal van die gezinnen bekeken, soms op een afstand van slechts 'n meter of zeven. Wordt de mannelijke gorilla (die zoowat twee meter groot is en tegen de zeshonderd pond kan wegen) menschen in de nabijheid gewaar, dan waarschuwt hij onmiddellijk zijn vrouwen en kinderen met een zachten kreet. Dan zoekt de familie een veilige wijkplaats, en vader gorilla bekijkt de menschelijke wezens met even groote nieuwsgierigheid als de menschen aan hém wijden. Bespeurt hij, dat er feitelijk niets te vreezen valt, dan trekt ook hij zich snel terug en verdwijnt hij in het dichte struikgewas.

„Soms,” zegt de kapitein, „als er plotseling een groot gevaar dreigt, worden de jongen de boomen in gestuurd — daar moeten zij zich verborgen houden, tot de last voorbij is. Verzoekt hij zijn familie, de wijk te nemen, dan kan men er op rekenen, dat hij booze plannen heeft — maar waarschijnlijk valt hij dan nóg niet aan, zolang men hem niet tot den strijd noopt.”

Die voorzorgsmaatregel van den mannelijken gorilla stemt, volgens Pitman, overeen met de gewoonte van vele Afrikaansche stammen. Komt een blanke in een dorp of kraal, en vindt hij er de vrouwen en kinderen druk bezig met hun gewone werkzaamheden, dan is alles in orde — dat wisten de vroegste ontdekkingsreizigers al. De afwezigheid van vrouwen en kinderen echter was een kwaad teken: die waren naar een veilige plaats overgebracht, zodat de krijgers onbekommerd konden vechten. Hebben de inboorlingen die gewoonte van de apen overgenomen, of de apen van de inboorlingen? Op die vraag geeft kapitein Pitman geen antwoord.

De beroemde dwergen, die in het gorilla-land wonen, de Wambutte-pygmeëen, staan met de apen op zeer goeden voet. De dieren hebben respect voor die kleine menschen, maar zijn

niet bang voor ze. De gorilla's leven in de nabijheid van menschelijke nederzettingen, zijn dus aan hun burenen gewend en vreezen hun bijzijn niet. Rondom de woningen der pygmeëen zoeken de gorilla's hun voedsel. Probeerden zij den oogst van de velden te stelen, dan probeerden de menschen de dieren te verjagen. Dan steekt de mannelijke gorilla den draak met die pogingen. Hij stuurt het vrouwvolk en de kleuters weg en stapt zelf pas op, als hij er zin in heeft.

De goedaardigheid van den gorilla wordt door een ander verhaal, ook van Engelschen oorsprong, bevestigd. Volgens dit verhaal is een zekere Jean de Berrie, een jonge Engelschman, kortelings in zijn vaderland teruggekeerd, na drie jaren met een troep gorilla's als kind in huis geleefd te hebben. Ongewapend en nagenoeg ongekled at De Berrie, wat de gorilla's aten; hij huisde met ze in de boomen, hij zwierf met ze de bosschen door, hij speelde met de jonge gorillaatjes, en vond in een ouden gorilla, den chef van den troep, zijn boezemvriend.

De vriendschap tusschen die beiden ging zoo ver, dat de ruige knaap meermalen zijn leven waagde, om De Berrie uit gevaar te redden. Tijdens zijn vredig apenleven werd De Berrie eens gespeurd door een gezelschap Hollandsche kooplieden. Die zagen hem, met zijn lange haren en ongeschoren gelaat, voor den langgezochten „aapmensch” aan. Een anderen keer werd hij, tegelijk met eenige gorilla's, gevangen en in een kooi gehouden, tot men in zijn menschelijkheid geloofde... nadat hij geschooren en geknipt was.

Nu heeft De Berrie te Londen een prettige woning, maar hij verlangt nog vaak, zegt hij, naar den omgang met de wilde beesten, die hem meer kameraadschap hebben bewezen dan zijn medemenschen nu doen.

Of het mogelijk is, dat een blanke onder de gorilla's leeft, valt aan de hand van Pitman's geschriften niet uit te maken. Wel geeft hij een paar wonderlijke verhalen van inboorlingen weer, waaruit blijkt, dat de gorilla's lang niet ongenaakbaar zijn.

Eén dier verhalen vertelt, hoe de inboorlingen een gorilla bedotten, als zij hem willen doodden. Zij naderen een gorilla-gezin zonder het lastig te vallen. Zoodra het mannetje hen in 't oog krijgt, beginnen zij met speren te gooien, naar elkaar echter. Maar vóór zij gooien, omwikkelen zij de punten zorgvuldig met gras, en dit doen zij zoo bedaard en duidelijk, dat de oude aap er alles van zien kan.

Dat omwikkelen en gooien duurt dan een poosje en de gorilla vindt het spelletje hoe langer hoe leuker. Eindelijk wordt er een speer — ingewikkeld, dus ongevaarlijk — naar den gorilla geworpen. Hij gaat aanstonds meedoen. Hij vangt de speer, wikkelt het metaal in en gooit haar terug. Zoo komen de inboorlingen, al spelend, steeds dicht bij den gorilla. Zijn ze dicht genoeg bij, om het dier met voldoende kracht te kunnen raken, dan werpen zij hun speer zonder grasbescherming, en doodden aldus den gorilla.

Volgens kapitein Pitman zijn alle geschiedenissen over sluwe gorilla's, die zich dood houden en den inboorling aanvallen, die het waagt te komen kijken, onwaar: een gorilla doodt geen mensch, tenzij uit noodweer.

Parelblanke
tanden geven U
een streepje voor!

Gezonde, blanke tanden maken een prettige indruk - en vaak is dit de eerste stap op weg naar succes. Verwaarloos Uw tanden dus nooit; borstel ze met het werksame schuim van Colgate's Tandpasta! Het dringt door in alle spleetjes in en tusschen de tanden en verwijdert de voedselresten, die zoo licht tandbederf veroorzaken.

Colgate maakt Uw tanden parelblank, zonder het glazuur aan te tasten en houdt Uw adem zuiver!

COLGATE

In tubes van 30, 50 en 80 cent.

Hoofdpijn?

Ieder weet hoe kwellend hoofdpijn is; hoe men deze echter op de snelste en eenvoudigste manier kwijt raakt of voorkomt, weten de meesten nog niet. Een even werkzaam als onschadelijk middel zijn de „Spalt-Tabletten”. Zij onderscheiden zich in 't bijzonder, doordat zij de spasische oorzaken van de hoofdpijn bestrijden. Om het een ieder gemakkelijk te maken een paar „Spalt-Tabletten” geregeld bij de hand te hebben, is aan ieder buisje van 20 tabletten een zaketui toegevoegd.

Prijs: 10 tabletten f 0.50,
20 tabletten f 0.90.

Bij alle apothekers en drogisten verkrijgbaar. Hoofddepot:
Dr. H. Nanning, Den Haag,
Korte Poten 7a.

SPORT VAN DE WEEK

Nederland met 1-3 geklopt

De Nederlandsche voetb ploeg heeft tegen de sterke Schotten een eervol resultaat geboekt. De Schotsche voetbalmeesters wonnen weliswaar met 3-1, doch op zichzelf is deze uitslag voor de onzen reeds niet slecht te noemen. Hierbij komt echter nog, dat de gasten op een ietwat ruime wijze werden beloond met dit resultaat. Natuurlijk, zouden wij haast zeggen, speelden zij beter voetbal en ook is het een feit, dat keeper v. Male veel meer werk te verrichten kreeg dan zijn Schotsche collega. Doch dit alles neemt niet weg, dat twee doelpunten onzer tegenstanders op tamelijk gelukkige wijze werden gescoord. Wij willen niet beweren, dat de eerste twee goals

Het Nederlandsche elftal, dat met 1-3 van Schotland verloor. V.l.n.r.: v. Male, Caldenhove, Weber, Anderiesen, v. Spaendonck, v. d. Veen, Vente, Paauwe, Harder, Wels, v. Heel.

De Schotsche voetb ploeg behaalde Zaterdag een 3-1-zege op het oranjeteam.

absoluut in buitenspelpositie werden gescoord. Dit zeker niet, doch het waren ietwat twijfelachtige gevallen, waarbij onze overigens zoo sterk spelende verdediging even van de wijs raakte. Het waren tamelijk goedkope doelpunten, welke men, gezien den grootschen vorm van onze defensie, niet verwachtte.

Vooraf vóór de rust — halftime ging immers met een 0-0-stand in — hebben onze middenlinie en verdediging uitstekend gespeeld. Anderiesen, Paauwe en Weber waren in die periode wel de uitblinkers. Het korte spel der Schotten was een kolfje naar de hand van Caldenhove en Weber, die talrijke aanvallen onderbraken.

In onzen aanval ging het minder gesmeerd. Het was een groote handicap dat Smit op het laatste oogenblik verstek moest laten gaan, waardoor de kracht van de voorhoede natuurlijk danig verminderde. De twee debutanten, v. d. Veen en Harder, hebben behoorlijk voldaan en verdienen ongetwijfeld hun tweede kans. Vente was er niet in vóór de rust, terwijl v. Spaendonck niet opviel. Eenmaal miste deze Rotterdammer tijdens de tweede helft een juweel van een kans. Ook Wels kon tegen de stevige Schotsche verdedigers niet veel beginnen, zoodat van het rechterdeel van den aanval maar weinig kracht uitging.

De Schotsche keeper Dawson weert zich bij een aanval der oranjemannen.

Spelmoment uit den wedstrijd Nederland-Schotland voor het doel der gasten. Vente en Anderiesen maken het den Schotschen verdedigers lastig.

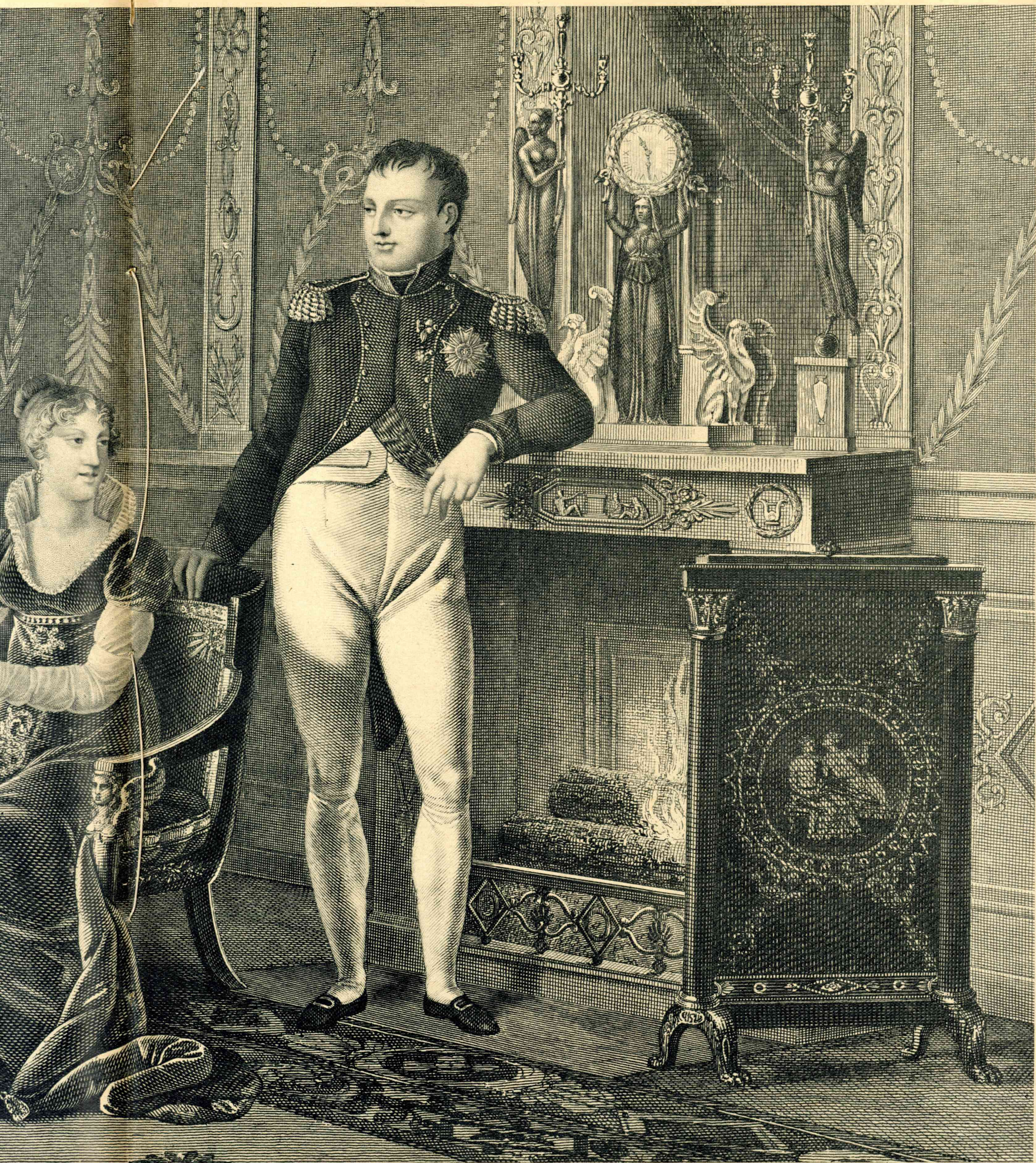
Keeper v. Male speelde Zaterdag wederom een uitstekenden wedstrijd. Men ziet hem hier in actie.

De keizerlijke familie: Napoleon, Marie-Louise en hun

(ZIE HET ARTIKEL OP PAG. 28-29)

n, Marie-Louise en hun zoontje, de koning van Rome.

(ZIE HET ARTIKEL OP PAG. 28-29)

Vult zelf uw biljet maar in!

Er was geen spiegel gebroken en geen zwarte kat over den weg komen wandelen, maar toch had Tom Brecket van Brecket's Reisbureau kunnen voelen, dat hem iets boven zijn hoofd hing. Er vertoonden zich dreigende voortekenen. 't Was een ongeluksdag.

Eerst was die oude dame er geweest — had twee uren geredeneerd over een reis de halve wereld rond en toen een kaartje voor den autobus naar Boston genomen. Toen had de oude mevrouw Pounce, die even knorrig als rijk was, met alle geweld passage willen hebben op een bepaald schip, dat al weken uit was verkocht, en zij had onomwonden verklaard, dat Brecket's Reisbureau nooit meer een cent aan haar zou verdienen, als ze haar zin niet kreeg. En vervolgens had hij een ingewikkeld reisplan uitgewerkt, veel tijd en moeite er aan besteed, en toen hij klaar was kwam hij te weten, dat 't voor een halven gek van een schrijver was, die een persoon in een boek die reis wou laten maken.

Maar de eigenlijke slag viel, toen de machtige Daniel Lane het bureau kwam binnenstappen en vertelde, dat zijn dochter zin had om de reizen van medemenschen te verzorgen; kon Tom Brecket 't niet schikken, dat ze een plaatsje op zijn kantoor kreeg?

„Je herinnert je Felicia zeker nog wel?” vroeg de machtige Daniel Lane.

Daar had je 't juist. Tom kon zich harer maar al te goed herinneren. „Ja zeker, meneer,” zei hij met een stem vol uitdrukking. „Ik eh... jawel, meneer.”

„Dus?” zei meneer Lane. „Je zoudt me er een heel groot plezier mee doen. Zou 't te schikken zijn?”

Natuurlijk. Toen had hij meneer Daniel Lane kunnen vertellen, dat hij op zijn kantoor precies zooveel behoefte had aan een vrouwelijk fuifnummer uit de groote wereld als aan een gekleurde plattgrond van oud New York. Dat had hij kunnen zeggen, maar dan had hij zijn reisbureau meteen wel kunnen sluiten; want de president van de Lane-motoren was een der klanten die bij Tom Brecket het meeste geld in 't laatje brachten. Niet alleen reisde hij zelf veel, en royaal, maar hij liet ook herhaaldelijk groepen employé's reizen maken voor hun werk of bij wijze van premie voor schoone prestaties en dat waren geen peuleschilletjes.

Gezien deze omstandigheid beloofde Tom Brecket dat hij het schikken zou, maar toen de machtige Daniel Lane vertrokken was met zijn vierkante kaken, ging hij te keer als een bezetene.

„Felicia Lane!” riep hij tegen Binny Parker, zijn bekwame blonde secretaresse. „Ik dacht al dat ik voorgoed van haar af was, sinds dien keer twee jaar geleden! Toen deden zij en haar vader mee aan die reis om de wereld, toen ik voor 't laatst meeging als purser, en ik kan je verzekeren, dat ze méér spektakel veroorzaakte dan een gebroken schroefas. Ze is verwend tot over haar ooren, heeft niet 't minste verantwoordelijkheidsgevoel, haalt de gekste dingen in haar hoofd... en dat wil nota bene gaan werken! Ze wil reisbiljetten verkopen — en daar moet ze precies óns voor kiezen!”

Binny zette een medelijdend gezicht. Zij was een vlot, kortaard meisje met aantrekkelijke zeeegroene oogen en 'n allerprettigst lachje. „Enfin, dan krijgen we ten minste wat schoonheid in huis,” zei ze troostend. „Felicia Lane is een beeld! Op die foto's in de kranten ten minste.”

„Ja, mooi is ze wel,” gaf Tom Brecket toe, „maar nu moet jij me eens vertellen, wat we hier met haar schoonheid kunnen beginnen, als ze nog niet zooveel hersens heeft als een kuiken?”

Dat wist Binny óók zoo gauw niet.

„Ik wel,” zei Tom nijdig. „Niemand!” Hij stak een sigaret op en zoog een langen trek blauwen rook in. „Allé, laat zij dan maar voor de schoonheid zorgen — als jij maar je hersens blijft gebruiken, Binny. Dan zullen we samen geduld zien te lijden om wille van Lane's klandizie.”

Nu keek Binny niet zoo medelijdend meer. Integendeel, Binny Parker keek eenigszins toornig zijn kant op, door de franje van haar lange donkere wimpers. Werd er over beslist knappe meisjes gesproken, dan mocht Binny Parker heusch óók genoemd worden en lang niet het laatste. Zij was er werkelijk benieuwd naar, wanneer hij dat eindelijk eens ontdeken zou. Maar als Felicia Lane hier zat, was er best kans, dat hij nóóit zoo ver kwam.

door
DAVID GARTH

1

DE HOOFDPERSONEN:

Tom Brecket,
de jonge eigenaar van een reisbureau.
Binny Parker,
zijn blonde en zeer bekwame secretaresse.
Daniel Lane,
de beste klant van 't reisbureau.
Felicia Lane,
zijn ietwat warhoofdige dochter.
George Barclay,
eens met Felicia verloofd.

Toen Tom Brecket ontslag nam uit zijn positie als purser bij het Blauwe Anker en Brecket's Reisbureau ging beginnen, hadden de leiders dier stoomvaartmaatschappij de hoop gekoesterd, dat hij gauw weer tot de zeevaart terug zou keeren. Immers, „Brecket van het Blauwe Anker” was bij iedereen gezien, passagiers zoowel als bemanning. Die slanke, kwieke jongeman in zijn witte uniform wist uitstekend den weg door de mazen van de immigratie-wet, en kon lastige ambtenaren even goed aan als veel-eischende en luidruchtige passagiers. Als hij er was, ging alles goed.

Maar precies op zijn laatste reis had hij toch iemand gevonden, waar hij de grootste moeite mee had, en dat was Felicia Lane van de Lane-motoren en de daaruit voortgesproten miljoenen. In Tokio had hij haar uit politiehanden moeten redden, omdat zij op een onbekookte manier een fototoestel gebruikte; hij had haar door heel Shanghai loopen zoeken, toen 't schip klaar lag om te vertrekken en de kapitein bijna een beroerte kreeg; hij had in Zuid-Afrika een wanhopigen sprong moeten wagen, toen zij in Krügers Nationaal Wildpark uit den wagen was gekomen, terwijl er leeuwen en bavianen en zoo in de buurt wandelden.

Al had hij haar nooit weergezien, dan was 't hem nóg te vroeg geweest. Nu was het de ochtend, dat zij komen zou... en toen hij precies om negen uur aan zijn bureau plaats nam, voelde hij zich nauw verwant aan de menschen, die in de buurt van den Vesuvius wonen.

Juffrouw Lane verwaardigde zich niet voor half elf te verschijnen. Toen kwam zij het kantoor binnen-zweven, groot en slank, met zilvervossen onverschillig over haar eenen arm; zij trippelde naar zijn bureau met brutaal klikkende hakjes en bewoog de vingers van haar witgeschoeide hand. „Hallo, Tom,” riep ze gemoedelijk, „hier ben ik, gereed voor den strijd.”

Ja, zij was tot fellen strijd toegerust: brandstichting en moord en staatsgeheimen aan den vijand verkopen! Zij had glanzend warmbruin haar en haar groote donkerbruine oogen konden een vernietigenden gloed uitstralen.

„Goeden morgen, Felicia,” zei Tom, en hij stond op om haar een hand te geven. „Lang niet gezien.”

Het meisje ging zitten en keek hem strak in het gezicht. „Ontzettend langen tijd, is 't niet?” gaf zij toe. „Maar ik heb je in 't oog gehouden! Ja, heusch.” Haar blik overzag zijn gestalte in snelle samenvatting. „De meeste mannen vallen tegen, als ze hun uniform uittrekken,” sprak ze haar eindoordeel uit. „Jij heelemaal niet.”

„Da's prettig,” zei Tom. „En hoe zit 't met dat werk? Wou je heusch spoorkaartjes gaan zitten verkopen?”

„Ja zeker,” zei Felicia. „Een massa vriendinnen van me zijn in zaken gegaan. Ik had bij Marilyn Andrews in de japonnen kunnen komen, maar ik doe liever in reizen. Veel interessanter, is 't niet zoo?”

Tom knikte peinzend. Nee, 't zou wel niet lang duren. Tot ze 't idee uit haar hoofd kwijt was en weer een andere malligheid uit ging denken. Een poosje ergens in liefhebber en er dan niet meer naar om-

kijken — zoo amuseerde men zich in die kringen. „Laten we hopen dat 't je bevalt,” zei hij vriendelijk. „Je salaris zal vijftientwintig dollar per week bedragen.”

Felicia hield op met het nitkloppen van een sigaret op de armleuning van haar stoel. Zij keek Tom Brecket met een ongeloovigen blik aan. Toen schoot zij in den lach. „Als 't een fooi was klonk 't heel aardig,” giebelde ze. „Enfin, doet er niet toe — mijn lunch kan ik er allicht van betalen. Wat moet ik doen?”

„Propaganda maken voor het reizen,” antwoordde Tom. „Klanten hier brengen. Dan doen wij de rest.” „Wij?” herhaalde Felicia.

Tom stelde haar voor aan Binny Parker. „Mijn secretaresse en rechterhand,” zei hij.

„Is 't heusch?” zei Felicia. Zij bekeek de blonde, onberispelijk gekleede Binny oppervlakkig en toen opeens met attentie. Er kwam zelfs een uitdrukking van berekening in die bruine oogen.

Binny glimlachte. „Welkom in ons midden,” zei ze beleefd.

„Merci,” teemde Felicia en zij knipte haar asch op den vloer. „Ik mag wel even opbellen, niet?” Zij draaide een nummer, op den rand van Binny's bureau zittend. „Hallo, Marjorie!” zei ze... „Ik ben aan 't werk, zeg... Ja, op Brecket's Reisbureau, Nooit van gehoord? Protégé van vader...”

Tom liep terug naar zijn bureau en trachtte zijn ergernis te verkroppen. Zoo, een protégé van vader, hè? Jawel — en Felicia zag er een stuk speelgoed voor haarzelf in. Zoo bekeek ze de heele wereld, waarom Brecket's Reisbureau dan niet?

Zijn telefoon ging en hij greep er met een wild gebaar naar. „Reisbureau Brecket,” zei hij. „O, hallo, meneer Lioe.” Hij legde vlug zijn hand over de microfoon en wendde zich naar Binny's kant. „'t Chineesche consulaat,” zei hij. „Geef even dat staatje dat we uitgewerkt hebben voor dat gezelschap diplomaten, die uit Engeland over New York teruggaan.”

Binny scheen te begrijpen, wat hij bedoelde, al kon ze niets anders hooren dan Felicia's helderen, klaterenden lach. Zij gaf Tom Brecket snel een paar papieren in handen.

„Tot uw dienst, meneer Lioe,” zei hij. „Even zien... veertien personen vliegtuig naar San Francisco, twee dagen hotel, en dan vier plaatsen vliegtuig en tien boot naar Shanghai. Klopt het, meneer Lioe...? Het eindbedrag...”

„Wélke verkooping?” riep Felicia Lane. „Om twaalf uur? O, kind, ik ben dól op etsen van Santley...”

Tom probeerde te hooren, wat meneer Lioe zei. Hij boog zich diep over zijn toestel en hield een hand tegen zijn eene oor. „Hoe zei u, meneer Lioe? Wanneer komen ze uit Engeland...? Morgen...? Pardon — o, morgen over een week...”

„Waarom kunnen we niet bij Rawdi lunchen?” riep Felicia. „Dat was toch 't eenvoudigste, schat... Nu goed, als je beslist wilt... maar die hors d'oeuvres van Eduardo vind ik afgrijselijk... Ja, goed, dan zal ik maar direct komen. Tot straks hoor.” Zij legde het instrument neer en stond op. „Zegt u even tegen Tom, dat ik weg ben,” zei ze onverschillig. „Hij ziet me wel weer. Ik word weggeroepen.”

Tom eindigde even later zijn gesprek en zag, dat zij weg was. Hij ging met zijn vingers door zijn donkere haar, toen Binny hem de boodschap overbracht.

„Weggeroepen?” herhaalde hij. „We zullen niet veel plezier van dat wicht beleven. Ik voel 't.” Hij schudde zijn hoofd en schoof toen weg van zijn bureau.

„Pas je even op, Binny? Ik moet naar 't Chineesche consulaat om met Lioe af te maken. Ik geloof wel dat we de order hebben, maar je kunt nooit weten.”

Hij bleef op den drempel staan en lachend keek hij haar aan. „Heb je ooit zoo iemand als Felicia meemaakt?” vroeg hij. „Op die wereldreis moest de kapitein mij er nota bene aansprakelijk voor stellen, dat ze 't orkest niet den heelen nacht wakker hield. En dat was nog maar een kleinigheidje betreffelijk. Ze is gewoon gek. Maar,” ging hij met overtuiging voort, „ze is best om aan te kijken. Jammer dat ze er niet wat hersens bij heeft.”

„Is dat niet een beetje veel gevraagd?” zei Binny. „Schoonheid en verstand bij één meisje?”

„Ja, dat zal wel,” antwoordde Tom Brecket, en hij verliet zijn reishureau, op den voet gevolgd door een tweeden toornigen blik van het blonde meisje met de zeevroene oogen.

„Blondjes genieten de voorkeur.... je grootje!” voegde zij haar schrijfmachine toe.

Groote platen en groote kaarten zagen neer van de wanden in Brecket's Reishureau — Air France, Pago Pago, Yosemite-vallei, Rotsgebergte, Cartagena en de Riviera — oceanen lokten, vliegtuigen zweefden boven vulkanen en wildernissen, oostersche zonneschijn schitterde op verre tempels, boven het bureau van een kranigen jongeman, die de wereld en de menschen kende.

Hij had te veel aan zijn hoofd, den volgende morgen na de opening van het kantoor, om er acht op te slaan, dat Felicia Lane er niet was. Hij zou haar wel eens vragen, hoe laat ze zich verbeelde, dat men op een reishureau aan den slag ging, dacht hij — toen verdiepte hij zich in de taak, moeilijkheden op te lossen voor een Engelsch parlamentslid, dat in Omaha zat zonder bagage.

„Die Engelschman, wien we 'n rondreis bezorgd hebben, is vertrokken zonder af te spreken over zijn bagage,” vertelde hij Binny, met zijn eene hand over de microfoon. „Denkt hij soms, dat wij dat konden ruiken? Had hij z'n reijutjes maar aan ons moeten geven. In ieder geval, de stakker kan wel konvatten, als hij zijn Zondagsche monocle niet heeft. Bel de haven even op en vraag of zijn rommel daar is, wil je?”

Hij bracht de telefoon weer aan zijn oor en vroeg toezending der reijutjes met de luchtpost. Bagage opsporen was altijd een last.

Zijn eerste klant van dien ochtend was het kantoor binnengekomen, een mager goedgekleed man van middelbaren leeftijd. Eénpersoons kajuit op een zeer bezette reis naar Europa. Maar al spoedig merkte Tom, dat hij veel belang stelde in passagierslijsten. Wist Tom ook, wie er met de Princess Anne meegingen? En met de Mariana? Tom glimlachte even. Hij had al meer beroepsspelers ontmoet. Die vriendelijke knaap nam hem er niet tusschen — daar had hij te veel voor gevaren, en al te veel van die lui voor betrappt!

De meneer zei, dat hij James Randall heette en betaalde met nieuwe, knisterende bankbiljetten. Maar hij gaf geen adres op. Die gasten gaven nooit een adres op. Toen hij weg was, greep Tom naar de lijst van het departement van justitie.... nee, een meneer Randall stond er niet op.

Binny had zich onderwijl beziggehouden met de oude mevrouw Wilberforce, die achtentachtig jaar was en blind, maar zoo helder als een pasgemunt kwartje. Haar oogen, die niets zagen, starden recht vooruit, maar terwijl zij praatte hield zij voortdurend haar hand op Binny's knie — door die lichte aanraking voelde zij zich dichter bij den persoon achter het ondoordringbare floers. Haar bedaagde gezelschapsjuffrouw zat naast haar en noteerde de antwoorden en raadgevingen van Binny.

Er bestond voor die blinde oude dame maar één reis: haar huwelijksreis naar de Middellandsche Zee, vijftig jaren geleden. Daar had zij geen oogen voor nodig — zij droeg de beelden in haar hart — en ieder plekje, den heelen weg langs, deed herinneringen in haar opleven. Zij zag de oorden, die zij zoo lang geleden had bezocht, en uit de nevelen daagde er een teedere en galante jongeman op, die van haar zijde niet meer week.

Het was bijna twaalf uur, vóór

Tom en Binny aan de bestellingen per post toekwamen, en toen zij daaraan bezig waren, kwam er opeens stoornis. Felicia trad binnen, vergezeld door een gebruiden jongeling in een sportpak.

„Hallo,” groette zij kwajongensachtig. „Ik heb een klant meegebracht. De heer George Barclay — hij gaat naar Europa.”

„Met 't mes op zijn keel,” zei Barclay knikkend. Hij zag Binny zitten, zijn gezicht klaarde plotseling op en hij nam plaats op een stoel voor het bureau van Tom Brecket's fraaie rechterhand.

„Da's Tom z'n secretaresse,” lichtte Felicia hem in.

„De leidende geest hier,” zei Tom effen. „Zij zal uw passage uitstekend verzorgen, meneer Barclay.”

Felicia kwam traag tegen den rand van zijn bureau hangen en keek op hem neer, glimlachend met haar sprekenden mond. Sigarettenrook kronkelde op tusschen lange, slanke vingers vandaan, met roodgepolijste nagels, en er ging een fijne, betooverende geur van haar uit. „Ik vind je wel leuk als baas,” merkte zij op.

„Dank je,” zei Tom, „ik begrijp alleen niet wanneer je daar achter bent gekomen.”

Felicia lachte. Zij sloeg haar gevouwen handen om haar knie en ging een beetje gemakkelijker op het bureau zitten. „Ik zit heusch niet stil,” zei ze. „Ik heb al een heeleboel kansen. Ik spreek alle mannen aan, die me gevraagd hebben. Hier George heb ik al, en Dink Cottrell heb ik zoowát. Die gaat naar Schotland met zijn jonge hondjes.”

„Wat zeg je?” zei Tom Brecket. „Hondjes?”

„Die brengt hij naar zijn vaders landgoed in Schotland. Een heel nest aanstaande kampioenen. Geef je voor hondjes ook kaartjes af? Ik heb natuurlijk tegen hem gezegd van wél.” Haar hand wuifde vroolijk.

„Zoo, heb je hem dat gezegd?” zei Tom. „Nu, we geven geen kaartjes af voor hondjes, maar we kunnen voor een cliënt maatregelen nemen voor de huisvesting van dieren aan boord, als 't moet. Weet hij, dat die beesten aan den overkant eerst in quarantaine moeten?”

„Ja hoor,” zei Felicia. „En hij wou Zaterdag vertrekken, als 't kon. Da's nu echt Dink. Zoo zie je hem en zoo zie je hem niet.”

„Hoe wou hij reizen?”

„Alles eerste klas natuurlijk. Hij is op 't moment de stad uit voor een bruiloft, dus hij zit van de week zoo vol als wát. Maar hij heeft zijn zaakwaarnemer opdracht gegeven, je rekening te betalen. Knijp hem maar flink. Hij kan 't missen.”

Tom kreeg den indruk, dat die klant van Felicia net zoo gek was als zij. „En die hondjes,” begon hij.

„Schatjes,” viel Felicia hem in de rede. „Dotjes.” Ze boog zich iets naar hem over. „Je secretaresse zorgt uitstekend voor George, schijnt 't. Zullen wij gaan lunchen?”

„Wacht even,” riep Tom Brecket, toen zij opstond. „Weet je, hoeveel tijd ik besteed om te lunchen?”

„Ik moet er niet aan denken,” antwoordde Felicia. „Maar ik verdien best een extraatje vandaag. Ik heb wel een stuk of tien lui opgebeld over reizen. Ik vind 't hier best prettig werken, geloof ik,” zei ze, hem aankijkend.

Tom deed zichzelf geweld aan en riep zich de gedachte te binnen: dat meisje is zoo onberekenbaar als een bliksemstraal en bijna even gevaarlijk voor het welzijn van haar omgeving. Het was noodig, dat hij zich geweld

Vervolg op blz. 26

Op 6 December van het jaar 1685

in hetzelfde jaar als Joh. Seb. Bach, aanschouwde Johann Maria Farina het levenslicht. Terwijl Bach de muzikale wereld met zijn heerlijke scheppingen verrijkte, begon het product van Farina, de Eau de Cologne, zijn zegetocht over de aarde. „Geen Grand Seigneur, die in Keulen komt”, zoo schreef Farina, „zal nalaten, bij mij Eau admirable te halen”. Maar ook de edellieden aan het Fransche hof van Lodewijk XV., officieren, gezanten en ministers, markiezen en gravinnen verfrischten zich met het Keulsche reukwater.

In 7 generaties der familie voortgezet, bestaat de firma Farina tegenüber nog heden. En haar historische Eau de Cologne met het roode Farina merk verfrist en verheugt heden miljoenen menschen.

Rood Farina Merk

ECHTE EAU DE COLOGNE

Juist omdat gezonde, sterke en tevens prachtig blanke tanden zoo'n onschatbaar bezit zijn, moet U den veiligsten weg kiezen: Pastol! Ons veilige, Hollandsche tandmiddel, dat het gevaarlijke en ontsierende tandsteen door oplossing doet verdwijnen, dat het kostbare tandglazuur nimmer beschadigt... en Uw tanden prachtig blank maakt... en houdt!

In tuben van 20 en 35 ct., in groote ronde doozen v. 20 ct., in ovale doozen van . . 10 ct.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT.

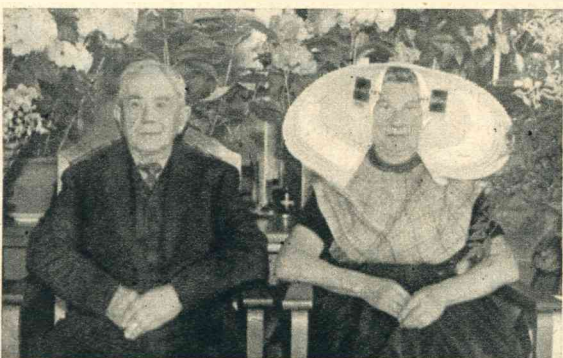
ZEEUWSCH NIEUWS

Zeeland is dit voorjaar rijk aan jubileerende echt-paren. De echtelieden D. Weststrate en C. Burgel te Yerseke vierden de vorige week hun diamanten bruiloft.

In Axel mocht het echtpaar G. Heynsdijk-de Smit zijn gouden huwelijksfeest vieren. En u kunt het ze aanzien, dat zij van plan zijn, het diamanten feest even goed te halen!

Kattendijke had ook zijn gouden huwelijksjaar: de echtelieden Snoex vierden er de vorige week gouden bruiloft.

Een onfortuinlijke reis maakte 't Belgische zeiljacht, dat te Neuzen werd aangevaren en tot zinken gebracht. Een motorlaadboom kwam er aan te pas om 't raartuig weer boven water te krijgen.

Te Heikant is met waren luister het zilveren jubilé van pastoor Doens gevierd.

Ook IJzendijke vierde hartelijk het zilveren priesterfeest van zijn herder, pastoor van Gastel, die op zijn feestdag in plechtigen stoet naar de kerk werd geleid.

Maartensdijksche jeugd bij het spel om de monumentale dorpspomp.

Zoo gaat het nog vlugger en beter! Op het modelbedrijf van de N.V. Walchersche Fruittelmaatschappij te Nieuw- en St. Joosland geschiedt het bespuiten der vruchtboomen met een speciale tank en tractor, die het werk opnieuw belangrijk vereenvoudigd en verbeterd hebben.

De vlaswieders trekken weer rond door de Zeeuwsch-Vlaamsche akkers om het onkruid tusschen het opschietende vlas te verwijderen. Zoo troffen wij ze onder Zuiddorpe.

De korfbalsport wordt in Zeeland populair en alom worden er nieuwe vereenigingen voor opgericht. De ontmoeting, die er Zondag tusschen Madjoe II en Swift II plaats vond, was een der spannendste van het seizoen, en wij geven er een typisch momentje uit.

Niet heel spannend kon, nu bekend is welke club promoveert, de wedstrijd van Zondag tusschen de beide Vlissingse clubs Eiland Boys en de Zeeuwen nog zijn. De Zeeuwen hebben bewezen, hun tweede-klasserschap te verdienen met een 4-0-zege.

De maanden zonder r waren nooit de voordeeltigste in den Zeeuwschen oester- en mosselhandel. Maar dezen keer gaat op Tholen de mosselverzending ook in de Meimaand nog lustig door.

Bij de wegwerkzaamheden onder Middelburg wordt door de verkeerspolitie van een aan duidelijkheid niets te wenschen overlatend stopbord gebruik gemaakt: een nieuwigheid voor Zeeland.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Zierikzee, dat in verband met het komende zomerseizoen door de vereeniging van het zeebad „Het Stelletje” een algemeene vergadering is gehouden, waarop besloten is, alles weer keurig in orde te maken.

De badgasten kunnen er daarom van verzekerd zijn, in Zierikzee een mooi „Stelletje” aan te treffen.

Uit dezelfde plaats seint onze correspondent, dat er onder de schooljeugd waterpokken zijn uitgebroken.

Of dit ook uit sympathie met de zwem- en badsport voortvloeit hebben wij niet kunnen achterhalen.

De gestrenge rechter te Middelburg heeft een provinciegenoot gevonnist wegens het anders dan met een kruiwagen rijden op een voetpad.

Ook op het levenspad en voor iedere loopbaan in Zeeland is het bezit van een kruiwagen zeer gewenscht!

Een inwoner van Grijpskerke, tevens vogelvriend, heeft aan de provinciale bladen meegedeeld, dat een koolmees, in een zijner nestkastjes, op een gegeven moment een brandenden lucifer uitblies. Wij herinneren eventuele twijfelers aan het feit, dat in de onderwetsche sprookjes het varkentje met den langen snuit dit kunstje op ongeveer gelijke wijze uitvoerde!

Te Axel hebben inbrekers een visite gebracht aan de gemeente-secretarie, die tijdelijk in de openbare lagere school is ondergebracht.

Zonder de vormende waarde van het onderwijs te onderschatten kunnen wij toch bevestigen, dat dit soort schoolbezoek zooveel mogelijk tegengegaan dient te worden.

Te Vlissingen is een procesverbaal opgemaakt wegens het zonder vergunning der autoriteiten uitoefenen van het zangersbedrijf op den openbaren weg.

Goede verstaanders zullen reeds begrepen hebben, dat de nachtegaal in het Nollebosch de sigaar en zijn lot bezegeld is.

Onze muntspecialist te Middelburg seinde ons, dat op het politiebureau aldaar een valsche gulden gedeponeerd is.

Met nadruk wijzen we er de burgerij op, dat het aan alle ambtenaren verboden is, giften of steekpenningen te aanvaarden!

B. en W. van de Zeeuwsche hoofdstad stellen den raad voor, de functie van „redacteur der handelingen van den gemeenteraad” zoo vlug mogelijk op te heffen.

Verstandig hoor! Ze doen toch niets anders dan praten!

Uit Goes vernamen wij, dat een handelaar in naaimachines uit vrees voor een boozen klant, die zijn zaak bezocht, de hulp der politie heeft ingeroepen.

Hem is geadviseerd, een agentuur in naaimachines te nemen. Dan hou je lastige lieden beter van je lijf!

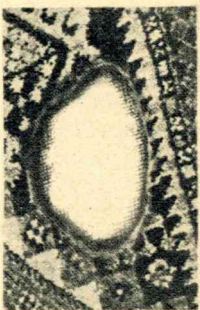
In Aardenburg heeft 'n gezelschap schoolinspecteurs, dat op weg naar Gent was, stilgehouden voor het standbeeld op de markt.

Men vermoedt verval van krachten. Kraanwagens zijn onthouden.

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

HET ZUUR IN UW MAAG ZOU EEN GAT IN HET VLOERKLEED KUNNEN BRANDEN

Wanneer Uw spijsvertering U pijn bezorgt, ligt de oorzaak hiervan meestal in een teveel aan zuur in Uw maag. Weet U, dat dit zuur zoo krachtig is, dat het een gat zou kunnen branden in een dik pluche vloerkleed? Dit is bewezen door scheikundigen. Zij druppelden wat zoutzuur (dat dezelfde samenstelling heeft als maagzuur) op een karpet en dit zuur brandde hierin inderdaad een gat van ± 15 cm. Indien dit reeds het geval is met een vloerkleed, zult U zich kunnen voorstellen, welke uitwerking dit zuur heeft op Uw maag. Bevrijdt U zelf van dit zuur door na den maaltijd - of steeds wanneer U pijn voelt - Digestif Rennie pastilles te nemen. Rennie is een pastille, die gemakkelijk in den mond oplost, zich dan met het speeksel vermengt en daardoor een onmiddellijke uitwerking heeft. Het bevat bestanddeelen, die het zuur absorberen en neutraliseren, en andere bestanddeelen, die de spijsvertering krachtig bevorderen en zodoende voorkomen, dat zich weder overtollig zuur vormt. Digestif Rennie pastilles zijn zeer smakelijk en dan ook bijzonder prettig te nemen. Digestif Rennie Pastilles zijn verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten a f 0.40 per pakje en f 1.25 per groot pak.

Originele foto van een vloerkleed, verbrand door maagzuur.

LANDMACHINISTENDIPLOMA (voor stoom-, motor-, koel- en electrisch bedrijf) EEN SCHEEPSMACHINISTEN- DIPLOMA,

ERKEND GASFITTER of ERKEND WATERFITTER

Vraag tevredenheidsbevestigingen van geslaagden. Lessen voor hen, die de lagere school bezochten en voor gevorderden. Laag maandelijks lesgeld. Studieboeken gratis. Leiding van bevoegde technici. Gratis hulp bij sollicitatie. Vraag zonder verplichting inlichtingen bij A.S.S.O., dir. J. van der Bij, hoofdonderwijzer, Nieuwe Plein 31, b/h station, Arnhem. Gebruik onderstaande bon of schrijf een brief.

BON Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam
Straat en nummer
Woonplaats
Leeftijd

Vult zelf uw biljet maar in

Vervolg van blz. 23

aandeel, want er was beslist iets onweerstaanbaars in de klare, smetteloze schoonheid van Daniel Lane's dochter. Dat was er natuurlijk altijd geweest, maar nu kwamen er voor 't eerst zoete woordjes aan 't adres van Tom Brecket bij.

Hij belde het reederskantoor op om te onderhandelen over Cottrell's passage, stond toen op en greep zijn hoed. „Vooruit dan maar, Felicia,” zei hij. „Dan kun je eens zien, hoe iemand in drie kwartier af kan eten.... Ik ga lunchen, Binny.”

Dat zag Binny wel. Binny gunde zich zelfs een oogenblik tijd, om zich te herinneren, wanneer zij het laatst met Tom Brecket was wezen lunchen.... 't was vier maanden geleden, op een Zaterdag, en 't regende baksteen. Ten minste, ze geloofde dat 't vier maanden geleden was. Binny was nooit sterk geweest in oude geschiedenis.

Opeens merkte zij, dat George Barclay tegen haar zat te praten.

„Ik sta zoowat half op de loopplank van de Princess Anne, den 17en,” beklagde hij zich.

Binny wijdde zich gauw weer aan haar taak. „U bent al zoo goed als aan boord, meneer Barclay,” lachte ze.

„Ik kan 't u niets kwalijk nemen, dat mijn reis naar Europa u koud laat,” zei hij. „'t Laat mij zelf ook koud. Ik had nog minstens drie maanden willen wachten.”

„Waarom gaat u dan?” riep Binny uit. „De verkoopkracht van juffrouw Lane,” antwoordde George Barclay vriendelijk. „Ik slachtoffer mezelf op het altaar van haar carrière.”

„O juist,” zei Binny glimlachend. „Dan hoop ik maar, dat 't offer u meevalt.”

„Och, voor den zooveelsten keer Europa!” zei George Winston Barclay jr. „'t Zal wel uitdraaien op een spelletje polo, een stuk of twintig fuifjes bijwonen, en verder je in Londen op een dure manier vervelen. Niet veel leuks bij.”

Dat kon Binny niet begrijpen. Reizen was voor haar iets heerlijks, iets opwindends, al reisde ze zelden anders dan op papier. Zoo zei ze ook.

„Daar komt u wel overheen,” zei Barclay.

„O nee, nooit,” riep het meisje uit. „Daar is de wereld veel te groot voor. Weet u, wat ik doen zou, als ik in Engeland was en ik kon me daar niet meer bezighouden?”

„Nee,” zei hij benieuwd, „wat dan?”

Toen stak Binny met een vliegtuig van Londen over naar Kopenhagen. Daar nam ze een boot en begon zij de Noorsche kust langs te trekken naar het land van de middernachtzon. Zij keek naar die middernachtzon, op het dek gezeten van een schip, dat in kristalhelder fjordwater lag, terwijl het orkest dansmuziek uitgolfde en die groote noordelijke zon, laag aan den horizon, rood stond te gloeien in een wereld, die geen dag was en geen nacht, maar zachte schemering.

Barclay luisterde met strakke aandacht, terwijl zij over een kaart gebogen zat, vol geestdrift en vuur, en haar slanke snelle vingers met een geel potlood een rondreis aangaven: met de boot van Stockholm naar Rusland, een vliegtuig van Moskou naar Parijs.... Barclay kon de motoren haast hooren ronken in het vertrek. En tegelijk zat hij zich af te vragen of dat echte wimpers zouden zijn - en hij kwam tot de conclusie van wél, absoluut.

Er kwam een onderbreking: iemand informeerde naar plaatsen aan de kust van Virginia. Toen zij de gewenschte inlichtingen had gegeven, merkte zij op, dat hij ongeduldig stond te wachten.

„We zijn in Parijs,” hielp hij haar onthouden. „Wat doen we nu? Ik heb nog geen zin om terug te gaan naar Engeland en voor de Riviera pas ik. Daar zit u, juffrouw Parker.” Hij grinnikte. „Misschien maak ik die reis wel.” „U zoudt eens zien, hoe u genoot,” zei Binny opgewonden.

Barclay keek haar opmerkzaam aan. Dat meisje met die groengrijze oogen en die lage, trillende stem.... daar zat iets in. „Zal ik u eens wat zeggen?” begon hij opeens. „Ik ben al heel wat op stap geweest.... met de zon meegeërsd en ik weet niet allemaal. Ik ben 't tamelijk ben. Maar als ik met zoo iemand als u reisde, vond ik alles weer interessant, geloof ik. Dan zou alles er weer heel anders uitzien.”

Binny liet een kort lachje hooren. „Ja,” zei ze, „eigenlijk is een reisplan nooit volmaakt, als er geen reisgenoot bij is. Da's algemeen bekend.”

„Dan heb ik nooit góód gereisd,” verklaarde de jongeman. „Maar.... hoort u eens, juffrouw Parker, kunnen we die reis verder niet onder de lunch bepraten? Zullen we samen gaan lunchen?”

Binny aarzelde even.

„Beschouwt u 't maar als een offer op het altaar van uw carrière,” ging hij glimlachend voort.

Binny werd zich bewust, dat zij George Winston Barclay jr. wel mocht. Misschien had hij meer geld, dan goed voor hem was, maar hij was een stevige, vriendelijke knaap en zijn lachje was echt, spontaan en jongensachtig.

„Kunt u in drie kwartier afeten?” vroeg zij.

„Ja zeker!” zei George Barclay gretig. „Is dat de eenige voorwaarde?”

Binny wist geen andere te bedenken...

Aan tafel zitten met den werkelozen rijkdom was iets nieuws voor Brecket's Reisbureau. De lunch gebruikten zij gewoonlijk indien, wanneer en zoolang zij tijd hadden, en dan bleef het dikwijls bij het haastig verorberen, aan een toonbank, van een broodje en wat koffie. Er werd gewerkt op dat kantoor; toen zij dien Zaterdagmiddag vroeg sloten, voelden zij beiden, dat zij een heele week achter den rug hadden. „Vandaag weer lunchen met den jongen Barclay?” vroeg Tom.

„Nee,” zei Binny, haar neus bijpoederend. „Maandag. Om de reisswissels voor hem uit te rekenen.” Zij zweeg even. „'t Is prachtig weer.... je gaat zeker golfen vanmiddag of op je eentje vliegen?” vroeg ze terloops.

Hij schudde zijn hoofd. „Ik moet naar Greenwich. Die hondjes van meneer Cottrell halen en naar de boot brengen, dan kunnen ze die bergen. Geen prettig karweitje voor mijn Zaterdagmiddag, maar ik zal 't hem laten betalen! We doen alles, als zij maar voldoende over de brug komen. Weet je nog dien keer, toen we een jong olifantje naar Long Island hebben laten vliegen?”

„Er is nog nooit iemand geweest, die ons vast kon zetten,” zei Binny. „Weet je nog dien Indischen potentiaat, die zijn privé-flesch inlandsch zuur in een restauratiewagen had laten staan?”

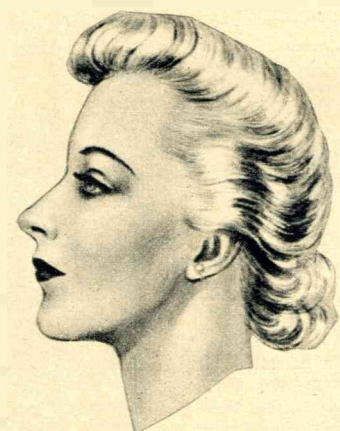
„Alsjeblieft,” grinsde Tom. „Hij maakte een spektakel of hij de kroonjuweelen kwijt was. We zeiden, dat we alles voor hem konden krijgen in New York, en 't is ons gelukt ook! Ja, dat

Jong geleerd...

Geef Uw kinderen het goede voorbeeld! Laat ze ook 's morgens en 's avonds de tanden borstelen met Chlorodont! Een zeldzaam frisch smakende tandpasta, die den natuurlijke, parelblanken glans van Uw tanden weer naar voren brengt! Een slecht gebit heeft grooten invloed op de algeheele gezondheid! Chlorodont Tandpasta verwijdert grondig voedselresten, aanslag enz. zonder dat hiervoor scherpe of schurende bestanddeelen worden gebruikt. Begin morgen of liefst vandaag nog met Chlorodont Tandpasta en zie zelf na korten tijd de resultaten!

Chlorodont Tandpasta

GRIJS HAAR

De moderne afdoende methode

Een enkele aangename behandeling met INECTO-RAPID geeft grijs of verkleurd haar volkomen de natuurlijke kleur terug.

De hernieuwde kleur kan van de oorspronkelijke niet onderscheiden worden. De met INECTO-RAPID verkregen kleur is absoluut houdbaar bij het wasschen en borstelen. Uw permanent wordt door INECTO-RAPID niet aangetast. Het is dan ook niet te verwonderen dat INECTO-RAPID het meest populaire middel ter wereld is tegen grijsheid.

Verkrijgbaar bij alle goede kappers, drogisten enz. Vraagt hen om inlichtingen of schrijft om gratis prospectus bij Firma A. Maas (A. G. J. Lindenkamp Succ.) O.Z. Voorburgwal 239-241, Amsterdam. Let op de originele blauwgouden verpakking.

INECTO RAPID

reisvak...." Hij sprak niet uit, want de telefoon riep.

Het was Felicia. „Neem me niet kwalijk dat ik er gisteren en zoo niet geweest ben," zei ze luchtig. „Maar ik heb wel aan je gedacht."

„Heel vriendelijk," mompde Tom Brecket.

„Dat zeg je heelemaal niet enthousiast! Mijn gedachten zijn anders heusch wel iets waard. Wat doe je vanmiddag?"

„Ik moet weg om die hondjes te halen, die ik zoo dolgraag aan boord wou brengen, zooals je tegen meneer Cottrell gezegd hebt."

Felicia bleek op hem gerekend te hebben voor dien middag. Zijn boodschap vond ze niet zoo belangrijk. „Maar 't is zulk heerlijk weer!" riep ze onwillekeurig uit. „Ik bedoel... vader wou je dit weekend spreken, over zaken."

Zaken! Dat woord werkte op hem als een derde alarm op een vermoeid brandweerpaard. En zoo'n uitnodiging van Daniel Lane, van de motoren-millioenen, stond gelijk met een bevel. „Wanneer wou hij me hebben?" vroeg hij haar.

„Nu direct," zei Felicia zonder aarzeling. „We zijn op het jacht... je weet toch waar we liggen? In de Sound bij de Morrow Point Club. Vlak bij 't haventje. Ik zal met smart naar je uitkijken. Dág!"

Tom hing op en keek vragend naar zijn secretaresse. „Lane wil me spreken," zei hij kortaf. „Daar zit ik mooi mee. Ik moet die hondjes halen — 't schip vertrekt vanavond."

„Dan haal ik ze wel," bood Binny aan. „Ik wou wat gaan winkelen, maar..." Zij glimlachte. „Enfin, Brecket's Reisbureau... niet?"

„Je bent een juweel," zei Tom vlug. „Dank je hoor. Neem mijn auto maar. In de dickey staat een kist met stroo, voor de hondjes. Ga er maar mee naar Burbridge aan de haven, dan doet hij de rest wel. Hier heb je 't adres van Cottrell in Greenwich. Vind je 't heusch niet erg? Ik ben je reusachtig dankbaar. Dus tot Maandag."

Hij repte zich naar het haventje aan de Sound. 't Was inderdaad een pracht van een middag; de zon schitterde op het water met heele legers diamanten punten en de zilte bries prikkelde het bloed. Een overdekte mahoniehouten motorboot, bemand met drie matrozen in 't wit, lag aan het einde van een steenen aanlegdam te wachten. Een der matrozen salueerde. „Meneer Brecket? De Felice ligt op u te wachten, meneer."

Zoo, dat was ten minste iets. De Felice van den grooten Daniel Lane lag op hem te wachten. Er had nog nooit een plezierjacht op Tom gewacht. Zij schoten voort over het water, naar een fraai wit schip vol glimmend koper. De vlag van den eigenaar flabberde in den wind.

Felicia stond hem boven aan het trappetje op te wachten. Zij zag er verrukkelijk uit in haar zeilpak, met een breed veelkleurig lint om haar goudachtig donkere haar. Hij moest zeggen, wát ze ook droeg flatteerde haar. „Hallo," begroette ze hem, „meneer is aan boord, dus we kunnen 't anker hijschen en een beetje rond gaan varen."

„Wel een geschikte plek om rustig over zaken te spreken," antwoordde hij.

Ze stak haar arm door den zijnen, toen zij het dek over wandelden. Op het zonnige achterdek zat een groep menschen, en de stukken ijs in de glazen rinkelden.

„Er zijn nog een paar lui," zei Felicia. „Daar heb je vader."

De forsche fabrikant van Lane's motoren kwam aanloopen en stak zijn hand uit. „Welkom aan boord, Brecket," zei hij.

„Dank u, mijnheer," zei Tom. „'t Is me een groot genoegen."

Hij verwachtte half, dat Lane hem vast zou zeggen, wat er van zijn dienst was, maar de oude heer zei niets; hij wenkte een steward en droeg hem op, meneer Brecket zijn hut te wijzen.

„Kom maar gauw terug," zei Felicia. Zij keek hem na en wendde zich toen naar haar vader. „Vindt u hem niet aardig?"

„Wien, Brecket? Natuurlijk vind ik hem aardig. Flinker werker en een gentleman ook." Hij keek zijn dochter aan. „Ik wou alleen wel eens weten, wat ik voor zaken met hem te bespreken heb!"

Felicia lachte. „O, ja..." zei ze. „Misschien vind ik wel iets."

Binny bracht het two-seater van Tom Brecket tot stilstand voor het huis der Cottrells in Greenwich en kwam tot de ontdekking, dat alles dicht en verlaten was. In de garage vond zij echter den huisbewaarder.

„Ik kom van Brecket's Reisbureau," lichtte zij hem in. „Hebt u die hondjes klaar?"

„Ja, juffrouw," zei de huisbewaarder. Hij keek haar met een nadenkend gezicht aan en zijn blik werd verbaasd, toen Binny de kist uit de dickey haalde. „Hebt u geen vrachtauto bij u, juffrouw?"

„Vrachtauto?" zei Binny hem verwonderd na. „Wat moet ik met een vrachtauto?"

De huisbewaarder wees met zijn duim naar een afrastering schuin achter de garage. Binny keek. Wat zij zag, leek op het eerste gezicht een kudde pony's. Zij schrok zichtbaar. „Groote hemel!" riep zij uit. „Wat... wat zijn dat?"

„Dat zijn de hondjes, juffrouw."

Binny liet de kist uit haar handen vallen. Die jonge hondjes waren groote Deense doggen, kolossale beesten, die gesperde sprongen deden met de uitgelatenheid van speelsche tijgers!

Zij stak haar handen in de zakken van haar sportmantel. „Hondjes!" zei ze. „Dat noemen ze hondjes! Ik betwijfel of ze ooit klein gewéest zijn! Wilt u me nu eens vertellen, hoe ik die lobbessen met dat wagentje naar de haven moet krijgen?"

De huisbewaarder keek naar Tom Brecket's two-seater en dacht diepzinnig na, met zijn hand aan zijn kin. „Dat zal slecht gaan," kwam zijn uitspraak, waarmee Binny zich maar matig geholpen voelde.

Ze zwegen beiden en overwogen het probleem.

„Misschien kan ik hier ergens in de buurt een vrachtauto huren," polste Binny.

Wordt vervolgd

In het lawaai en de stof der straat...

... in het atelier, het kantoor, het laboratorium en de collegezaal verdwijnen de frisheid en de veerkracht, die de ochtend meebrengt, vlugger dan aangenaam is. Dat voelt men, zoodra men met de alledaagsche plichten bezig is. Dan zijn enkele druppels Lohse Uralt Lavendel een wonderlijke weldaad. De mooie zakflacon, die maar 75 cents kost, kan men gemakkelijk meenemen.

Geef Uw Haar deze week een Schoonheids-Behandeling

met Silvikrin Liquid Shampoo

10 wasschingen

Gezond, welverzorgd haar verhoogt de charme van Uw persoonlijkheid. Neem daarom voor Uw haarwassching het allerbeste: Silvikrin Liquid Shampoo.

Breng Uw haar niet in gevaar door sterk werkende waschmiddelen. Het haar wordt vaak springerig en los, verliest spoedig zijn glans, de gezondheid van de hoofdhuid gaat achteruit, er ontstaan roos en schilfers.

Silvikrin Liquid Shampoo reinigt het haar op zachte wijze, zonder zijn teere structuur aan te tasten. Haar gehalte aan Neo-Silvikrin Haarvoeding versterkt de haarwortels, houdt de hoofdhuid gezond en verfraait het haar. Zij is DE Shampoo voor U en Uw gezin.

Silvikrin Liquid Shampoo Een Zee van Schuim

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Versijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam. Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld. Ons Land. Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 15475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

NAPOLEON EN ZIJN ZOON

Het Adelaarsjong

Het kanon dondert. Het volk, dat de tuinen der Tuilerieën vult, roert zich niet, zwijgt. Achttien.... negentien.... twintig schoten.... ééentwintig! Als het kanon nu verstomt, is het een meisje.... Het tweeëntwintigste schot daverd. Een forsich gejuich trilt door de ruiten het paleis binnen. Napoleon, die juist Marie-Louise omhelsd heeft, loopt naar een raam en verbergt zich achter een gordijn; hij ziet de soldaten met hun wapens zwaaien, hij ziet de menschen elkaar om den hals vallen, de hoeden de lucht in gooien, rondedansen uitvoeren. De keizer buigt het hoofd, en voor het eerst in vele jaren komen er tranen uit zijn oogen. Met vochtige wangen komt hij bij zijn zoon terug.

De geboorte-acte wordt opgemaakt; het kind zal heeten Napoleon François Joseph Charles. Dan worden de vleugeldeuren opengegoorpen, een kamerdienaar roept: „De koning van Rome!”

Een hofdame, het kind dragend, en door vier andere hovelingen gevolgd, loopt de salons door en gaat het koninkje neerleggen in de wieg, die een geschenk is van de stad Parijs. Het is een kunstwerk van parelmoer en rood fluweel, naar teekeningen van Prudhon. Bas-reliëfs op de zijden stellen de Seine en den Tiber voor. Boven op den hemel steekt de Glorie een krans uit, waar middenin de ster van Napoleon schittert. Aan

Napoleon François Joseph Charles, de zoon van keizer Napoleon en Marie-Louise, die bij zijn geboorte den titel „koning van Rome” kreeg.

den voet van de wieg kijkt een adelaarsjong omhoog naar dat gesternte, en het slaat de vleugels half uit. Onder de witzijden gordijnen, door gouden koorden opgehouden, legt de gouvernante 't kind neer

— 't adelaarsjong, dat zijn leven lang opkeek naar het gesternte van zijn vader, maar zelf nooit de vleugels uit mocht slaan....

Napoleon bezit, wat hij zoo lang heeft verlangd: een zoon, 'n directen erfgenaam — zijn werk zal duren, ondanks het gekuij van zijn familie en den haat van Europa! Napoleon glorieert, zooals hij na géén gewonnen veldslag, na géén uitbreiding van zijn macht geglorieerd heeft. Hij noemt 't kind „mijn koninkje”. Hij waakt er over, hij speelt er mee, hij slaat met ongeduld den groei van het kind gade. Vierentwintig Januari 1814, als Napoleon op het punt staat, den aanvallenden Pruisen tegemoet te trekken, om hen terug te slaan over den Rijn, houdt

Napoleon, keizer der Franschen, in statiegewaad.

hij zijn bijna driejarigen zoon ongeveer den heelen dag bij zich. En in den nacht daarop, om drie uur, sluipt hij op zijn teenen een kamer door, waarin een nachtluchtje trillende schaduwen werpt; niemand weet het, en hij gaat zoo stil mogelijk te werk, om het niemand te laten merken; maar nog héél even komt hij, voor hij uittrekt met zijn troepen, in het bedje kijken, waarin te slapen ligt, met dichtgeknepen vuistjes en halfopen mondje, zijn koninkje.... dat hij nooit weer zal zien.

„Waarom mag ik vader geen kusje geven?” vroeg een driejarig kind, toen het door zijn moeder mee op reis werd genomen, mee op een lange reis.... heel Frankrijk door en Zwitserland en Oostenrijk — de reis van Rambouillet naar Weenen, van de Tuilerieën naar Schönbrunn.

Het kind kon zijn vader niet bereiken. De man, die geboren scheen onder het gesternte der overwinning, was door zijn vijanden verslagen, had afstand moeten doen van zijn macht, voor zichzelf en zijn nakomelingschap. Zijn soldaten hadden gevochten — zijn keizerin echter had weinig moed getoond. Geen enkele poging had zij gedaan, om de kroon voor haar zoon te behouden — slechts voor zijn lichamelijke veiligheid had zij gezorgd, door de vlucht. De soldaten hadden gevochten — maar de staatslieden hadden gekuijpt. Talleyrand en soortgenooten lieten Napoleon in den steek, toen hij verslagen was: de macht van Napoleon's vijanden beseffend, kwamen zij plotseling tot het inzicht, dat Frankrijk beter weer geregeerd kon worden door een Bourbon.... bijgestaan door Talleyrand en soortgenooten. Bonaparte zat zich ergens op het platteland te verkniesen, af te wachten, of de vijandige mogendheden hem nog een stukje leven zouden laten; en te snakken naar zijn vrouw, naar zijn zoon vooral. Maar die kwamen niet. Daar zorgde Oostenrijk wel voor, het vaderland van Marie-Louise.... of liever: Metternich, de machtige kanselier van den keizer, die de schoonvader was van den verslagene en de grootvader van het kleine Napoleontje. Bonaparte moest naar Elba — opgeborgen worden, uitgeschaakeld. En het kind van Napoleon moest naar Weenen, opgenomen worden in den schoot van zijn liefhebbende keizerlijke familie —

Vader en zoon. Napoleon, keizer der Franschen, en de kleine koning van Rome.

want het was het kind van een aartshertogin. En Metternich zou wel zorgen, dat die teedere schoot het jongste stevig omvatten bleef, zoodat het nooit een gevaar kon worden voor den vrede, voor Europa, voor Oostenrijk. Nooit mocht dat kind macht krijgen! Nooit mocht het een kroon dragen! Nooit! Dit woord was jaren dóór Metternich's koele, koppige antwoord op vele vragen en voorstellen.

Het jongetje, dat in weelde en teederheid zijn eerste jaren had doorleefd, werd het pleegkind van een grootvader, die zich in alle zaken door zijn kanselier leiden liet. Het werd de pupil van vreemden, die in rustige gehoorzaamheid aan Metternich een omknedingssysteem in de plaats stelden van de ouderlijke liefde. Want de trotsche vader van den koning van Rome zat zich op Elba te verbijten, en de moeder had zich laten paaien met een hertogdommetje met een schijn van souvereiniteit en een massa wereldsch vermaak. Dien zoon daar in Weenen zag zij een doodenkelen keer, maar dat was haar genoeg. De rest van den tijd werd door andere sympathieën in beslag genomen....

De kleine gevangene van Metternich werd materieel voortreffelijk behandeld; geestelijk werd hij met ijver gemodeleerd naar het model van een onbeduidend Oostenrijksch aartshertogje, een meeloopertje in de familie van keizer Frans. Wat kon het kind beginnen tegen die omknederij? Het leerde, het toonde een gevoelig hartje, maar het kon opeens heftig worden, grillen toonen, teruggetrokken peinen.... tot ander verzet was het niet in staat. Het liet zich natuurlijk welgevallen, dat de naam Napoleon hem ontnomen werd.... hij moest voortaan

bij zijn tweeden naam Frans genoemd worden; dat zijn trouwe Fransche gouvernante, die hand met de glorie van zijn prille jeugd, werd weggezonden; dat hij nog slechts Oostenrijkers om zich heen kreeg, nog slechts Duitsch hoorde spreken en mócht spreken; dat zijn titel, koning van Rome, vergeten werd, en hij voortaan de hertog van Reichstadt heette. Maar hij vergat zijn vader niet.

Toen de laatste Fransche getrouwe bij hem werd weggehaald, zei hij bij het afscheid: „Ménéval, als je vader ziet, zeg dan, dat ik nog erg veel van hem houd.”

Napoleon ontsnapte van Elba, was weer honderd dagen keizer.... maar zijn zoon wist het niet. Napoleon werd bij Waterloo verslagen, moest andermaal afstand doen van troon en rechten, vertrok naar St. Helena met het beeld van zijn zoon in zijn handen en in zijn hart. Die zoon werd geprest, om alles te vergeten, wat Fransch was, en kreeg daarvoor in ruil kleeren en eten en speelgoed en lessen.... alles — behalve liefde. Zijn moeder liet hem in den steek; zijn grootvader was goed voor hem, maar offerde hem op, zoo vaak en voor zooveel zijn kan-

selier het vroeg. De andere Oostenrijksche bloedverwanten deden hun best, om edelmoedig te zijn, maar zagen in het neefje allereerst den zoon van Napoleon, den vijand. Natuurlijk werd dat kind bleu, wantrouwig, leugenachtig, aanstellerig, opstandig soms. Maar de jaren van zachten drang werkten: toen hij vijftien jaar was, noemde hij in een opstel de Franschen: *den vijand*. Het werd zijn eierzucht, op

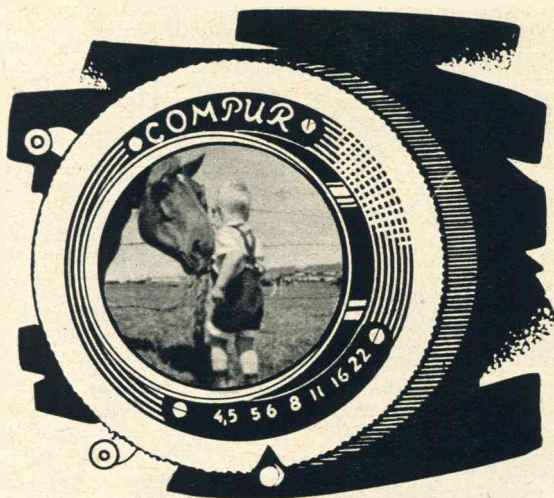
De koning van Rome. Naar een schilderij van Sales.

het slagveld macht en roem te winnen voor Oostenrijk. De geest van het adelaarsjong zat gevangen in het net van dwang en gewenning. Maar zijn droomen zweefden naar vrijheid! Het was gelukt, dachten de opvoeders — de koning van Rome was een Habsburger geworden; hij sprak Duitsch en dacht Oostenrijksch! Maar zij juichten te vroeg. Dat de natuur bleef, zou de toekomst bewijzen.

(Slot volgt)

Een balling verlaat Frankrijk. Napoleon neemt afscheid van zijn grenadiers te Fontainebleau op 20 April 1814 om zich naar het eiland Elba te begeren. Nog eenmaal zou de groote keizer naar Frankrijk terugkeeren, maar zijn zoon zag hij niet weer.

Voigtlander optiek is uniek!

Kleinbeeld camera's eischen twee dingen. Voor het negatief — uiterste scherpte. Voor de opname — onmiddellijke paraatheid. De Voigtlander Brillant V 6 is een sterk staaltje van modernen camerabouw, uitgerust met de wereldberoemde Voigtlander-optiek. Dit technische lenswonder vindt U uitsluitend op Voigtlander camera's. Voor vlugge opnamen is de Brillant V 6 prachtig met haar sportzoeker voor foto's op ooghoogte. In de zoeker-schacht ziet U het op te nemen beeld glashelder en duidelijk. Ingebouwde wachtkamer voor het opbergen van filter en voorzetlens of belichtingsmeter, inrichting om te ver doordraaien van de film te voorkomen completeren dit technische wonder.

PRIJSVRAAG 1938 Er is weer een nieuwe Voigtlander Prijsvraag met 1000 gulden aan prijzen. Bij Uw fotohandelaar gratis verkrijgbaar of bij de Firma J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam, Tel. 15000.

2 MILLIOEN

mensen bezitten
Voigtlander camera's
VELE MILLIOENEN
gebruiken
Voigtlander film.
Zegt U dat niets?

Van 28.- Gld.
tot 70.- Gld.

YVONNE VERRAADT HET GEHEIM:

"Ons geheim is dat wij
PALMOLIVE gebruiken,
de zeep met OLIJFOLIE!"

ANNETTE

MARIE

EMILIE

CÉCILE

Een mooie teint is tegenwoordig niet meer het monopolie van enkele bevoorrechte vrouwen. Iedere vrouw kan nu, evenals de Canadeesche vijfvinger, een zachte huid bezitten en een stralende teint. Om dit te bereiken, hoeft U slechts Palmolive te gebruiken, de zeep, waarin zoveel olijfolie verwerkt is.

Haar roomachtig schuim verzacht de huid en stimuleert haar. Het is een ware schoonheidsbehandeling, die binnen het bereik is van ieder. Neemt schoonheid in voorraad door vandaag nog 3 stukken Palmolive te kopen.

Palmolive Zeep voor de teint! Palmolive Shampoo voor het haar! Het maakt het haar zacht en geeft het een natuurlijke glans. - Prijs: 15 ct. per pakje van 2 shampoo's.

Vijfvinger uitknipboekjes
zijn niet meer voorradig.

Een inval van Eddy

door John Houston

"Opslag, je zegt opslag?" vroeg John North, met een paar oogen als schotels en een klank van grondeloze verbazing in zijn stem. „Hoe lang ben je hier in dienst, jong-mensch?"

Eddy Murphy slikte dapper het zenuwachtige gevoel weg, waarmee hij het privékantoor binnengekomen was. „Vijf jaar, meneer. Ik ben nu vijftwintig jaar, getrouwd en vader. U zult misschien begrijpen dat honderd dollar in de maand niet te veel is voor een gezin. Mijn broer, die nog een jaar jonger is dan ik, verdient al honderdvijftig dollar in de maand."

Er lag een spottend glimlachje om den mond van John North — makelaar in effecten, huizen en hypotheeken. „Vijf jaar, zeg je? En wat heb je hier al die jaren gedaan?"

„Meneer Barry geassisteerd, meneer," hakte Eddy.

„Juist, je bent hier gekomen als assistent van den kassier-boekhouder en dat ben je nog. Dat wil zeggen: je boekt nu al vijf jaar cijfertjes in, telt ze op — en nog eens op, omdat je niet zeker bent van jezelf — en daarmee basta! Over tien, twintig jaar zal je datzelfde werk nog doen. Er zit geen ambitie in je, geen streven om vooruit te komen. Anders was je allang van dat krukje tegenover meneer Barry afgestapt en ergens anders gaan zitten, waar je meer vooruitzichten had. Voor het werk dat je doet is honderd dollar voldoende. En wat je broer betreft — wat doet je broer?"

„Die is verpleger, meneer."

„Nou, dan is het voor de zieken te hopen, dat er meer in hem zit dan in jou als kantoorbediende," hekelde John North. „Ik moet het eerste bewijs nog van je zien, dat je iets meer bent dan een menselijke automaat. Nooit heb ik bespeurd, dat er initiatief in je stak. Ga maar aan je werk — zoodra je blijken hebt gegeven, dat je nog iets meer kan dan cijfers optellen, zal ik eens aan je denken..."

Eddy stond bedremmeld op het matje voor de deur van het privékantoor. Op zoo'n ontvangst was hij heelmaal niet voorbereid geweest. Hij was woedend en beschaamd en het liefst zou hij zijn hoed gegrepen hebben en het baantje hebben laten lopen. Maar hij dacht aan Maddy en kleinen Tommy en keerde mokkend terug naar zijn krukje tegenover meneer Barry.

Dien avond echter, toen zijn booze stemming een beetje gezakt was, moest hij John North in zijn hart gelijk geven. Inderdaad, hij had nooit meer gepresteerd dan het stomme werk van een rekenmachine en dan nog niet eens zoo feilloos als een rekenmachine. Een jongen van vijftien jaar zou hetzelfde werk even secuur en misschien met meer ambitie hebben gedaan. Maar was het goed beschouwd zijn schuld, dat hij niet kon toonen vooruit te willen in de wereld? Hij kon eenvoudig zijn vleugels niet uitslaan in dat benauwde hokje, waar meneer Barry hem voortdurend op de vingers keek en zich met de pietluttigste dingen inliet. Nam hij werk ter hand dat tot het domein van den kassier behoorde, dan was deze er dadelijk bij, om hem tot de orde te roepen.

„Blijf daar met je vingers af — zorg liever dat je eigen zaken klappen," kreeg hij onmiddellijk te hooren en dat was fnuikend voor het geestdriftigste initiatief.

Ja, als hij zijn gang eens mocht gaan,

dan zou hij wel weten wat hij deed...

Eddy's gedachten namen een nog wijdere vlucht. Als hij eens mocht doen wat hij wilde en werkelijk initiatief mocht toonen, dan — ja, dan zond hij allereerst meneer Barry met vakantie. Hij zou hem niet verzoeken met vakantie te gaan, maar hij zond hem eenvoudig weg. In de laatste vier jaren had de kassier geen dag zijn werk verzuimd — onder voorwendsel, dat hij alleen stond in de wereld en dus toch niet wist waar hij heen moest. Maar Eddy vertrouwde dat smoesje niet. En even weinig vertrouwde hij meneer Barry en zijn manipulaties met de boeken. Hij zat er veel te veel in te knoeien met potlood, inkt en radeergom. De steelsche blikken, die Eddy vaak op zich voelde rusten, de schrikachtige beweging, waarmee meneer Barry soms opzij keek als de deur onverwacht openging en nog zoo veel andere kleinigheden méér, die alleen iemand opmerkte, die nu al vijf jaar dag aan dag tegenover hem zat, dat alles gaf te denken.

Maar wat kon hij eraan doen? Meneer Barry was al zestien jaar aan de zaak en genoot het volste vertrouwen van den baas. Als hij met vermoedens bij John North kwam aankloppen was er kans, dat hij binnen drie minuten op straat stond. En was de baas soms al bereid naar hem te luisteren en een onderzoek in Barry's boeken in te stellen, dan was er nog alle kans, dat meneer Barry hem met zijn zalvende stem en valsche cijfergegochel zou overbluffen en dan stond Eddy eveneens op straat. Neen, hoe hij de geschiedenis ook wendde of keerde, hij kon niets doen zonder gevaar te loopen zijn betrekking kwijt te raken en Maddy en Tommy eraan te wagen. Als er iets haperde aan het beheer van den kassier, dan moest hij dat in het geheim zien op te sporen en met deugdelijke bewijzen bij den baas aankloppen. Maar dit was uitgesloten — zoolang hij niet minstens voor een paar dagen de boeken in handen kreeg, viel er niets te hopen....

Moe van de zorg en het gepieker viel Eddy tegen den morgen in slaap. Maar in zijn droomen werd hij nog geplaagd door de vraag, hoe hij meneer Barry zijn boeken zou kunnen ontfutselen.

Eddy ploeterde voort voor honderd dollar in de maand. Kleine Tommy groeide uit zijn babykleertjes en begon aan de gemeenschappelijke tafel mee te eten, die toch al niet al te ruim voorzien was. Zijn gezichtje werd met den dag blozender en oolijker, dat van Maddy zorglijker en Eddy's gezicht wanhopiger. Hij kon zijn gezin niet meer geven wat het noodig had en meneer Barry scheen den duivel op zijn hand te hebben. Welke arglistige streken hij ook verzoon, om hem zijn boeken afhandig te maken, nooit gelukte het hem er zelfs maar een blik in te slaan. De kassier borg ze 's avonds zelf in de kluis en haalde ze er 's morgens zelf weer uit. En zelfs als hij zich op den dag soms een oogenblik verwijderde, gingen ze secuur in de kluis. Het was voor Eddy om razend te worden — en het versterkte dagelijks zijn wantrouwen.

Op zekeren dag, toen meneer Barry tegen het middaguur de boeken weer had opgeborgen, trad toevallig de jongste bediende binnen. Met een schichtigen blik naar de deur sloot de kassier de kluis. In de haast vergat hij echter bijtijds zijn knie terug te trekken, zoodat deze klem kwam te zitten. Hij slaakte een kreet van pijn en die kreet lokte

John North uit zijn privékantoor. Hij zag zijn kassier-boekhouder met een pijnlijk vertrokken gelaat en in een zonderlinge houding op den grond geknield liggen en verbleekte van schrik.

„Bel onmiddellijk dokter Emerson op,” riep hij Eddy toe, terwijl hij de zware kluisdeur opentrok.

Meneer Barry kwam op den grond te zitten en omvatte kreunend zijn knie. Eddy belde intusschen den dokter op. Dr. Emerson was echter niet thuis en een andere dokter evenmin. John North vloekte en Eddy wierp eensklaps de telefoon neer.

„Ik weet nog 'n dokter in de buurt te wonen — pas gekomen — hij staat nog niet in het telefoonboek,” stootte hij in één adem uit. Hij rende weg en terwijl meneer Barry kreunde en meneer North zenuwachtig informeerde waar de pijn zat, verstreken er tien minuten. Toen keerde Eddy terug met een dokter. Het was een nog jonge man, die zonder veel complimenten een groote schaar uit zijn tasch haalde, de pantalon van meneer Barry openknipte en met geoeffende vingers zijn knie begon te betasten.

„Ai!” kreunde de gekwetste plotse-ling.

De dokter stond op en knikte. „Knie ontwricht,” stelde hij vast. „Ik zal u met mijn auto naar uw huis brengen en u daar verbinden. Willen de heeren me even helpen den patiënt in den auto dragen? Maar voorzichtig, heel voorzichtig...”

Meneer Barry werd opgenomen en behoedzaam in den auto gezet. Voor het portier gesloten werd, wenkte hij Eddy. „Doe... doe je gewone werk maar,” stamelde hij flauw. „Ik ben morgen weer in orde. Blijf van de boeken af, die zijn van te veel gewicht om onbevoegden er in te laten knoeien.”

„Natuurlijk, natuurlijk,” kwam John North tusschenbeide en daarop reed de dokter weg. Twintig minuten later werd Eddy op het privékantoor geroepen. John North ontving hem met een blik vol twijfel en wantrouwen. „De dokter heeft zooveel opgebeld dat meneer Barry minstens een week in het gips zal moeten liggen,” begon hij met een korzelige stem. „Jij bent zoo ongeveer met de financieele beslommeringen op de hoogte en ik laat je dus het geldelijk beheer over. Zorg echter dat er niets aan mankeert, anders ga je over een week de laan uit. En — o ja, de boekhouding laat je liggen voor meneer Barry...”

„Dank u, meneer,” zei Eddy en het klonk, alsof hij een persoonlijke overwinning op een gevaarlijken vijand had behaald.

Elken morgen ging Eddy nu bij meneer North den sleutel halen van de kluis en vóór het kantoor 's avonds sloot bracht hij hem terug — met de kasbewijzen van zijn beheer van dien dag. De baas keek alles secuur na en Eddy verdween weer even bescheiden als hij gekomen was.

Behalve op die uren zag John North hem nooit op het privékantoor. Doch op den vijfden dag, toen juist de dokter had getelefoneerd dat meneer Barry aardig aan de beterende hand was, trad Eddy op een ongewoon uur het privékantoor binnen. Hij droeg vier zware boeken en de jongste bediende zoude er nog drie achter hem aan.

„Wat is dat?” vroeg John North.

„Een oogenblik, meneer,” zei Eddy diep ademhalend. Hij wachtte tot de jongen vertrokken was en legde een vel papier vol cijferkolommen voor den baas neer. „Dit is, of beter gezegd dit zijn de bewijzen, dat meneer Barry in den loop van de laatste jaren meer dan veertigduizend dollar verduisterd

heeft,” vervolgde hij met een vaste stem. „Ik heb allang wantrouwen gekoesterd, maar ik kon niet spreken, wijl ik geen bewijzen had...”

John North keek hem een oogenblik verbluft aan. Toen scheen hij woedend uit te willen varen, maar Eddy's houding gaf hem te denken. Hij sloeg een grimmigen blik op de cijfers, begon de boeken te vergelijken en liet Eddy staan waar hij stond. Het duurde twee volle uren, voor hij voor zichzelf zekerheid had. Toen zag hij eruit als een gebroken man.

„'t Is goed, Murphy,” zei hij kort, „ik zal je wel roepen, als ik je nodig heb.”

Eddy ging heen en terwijl hij de deur dichttrok, hoorde hij den baas door de telefoon met de politie spreken...

Het duurde vier dagen voor Eddy bij den baas ontboden werd. Toen hij binnentrad leunde John North achterover in zijn bureaustoel en keek hem niet onwelwillend aan.

„Murphy, ik heb besloten uw” — de baas tutoyeerde hem thans niet meer, stelde Eddy met voldoening vast — „ik heb besloten uw activiteit te beloonen met duizend dollar. Voorts krijgt u een loonsverhooging van vijftig dollar per maand.”

John North keek alsof hij verwachtte, dat Eddy een knieval voor hem zou maken uit dankbaarheid, maar Eddy bleef onbeweeglijk staan. „Dank u wel, meneer,” zei hij eenvoudig. „En wie komt er als kassier?”

„Hm,” antwoordde John North eenigszins verlegen. „daar zal ik een betrouwbaarder iemand voor zien te vinden dan Barry.”

Eddy voelde dat alleen dристheid hem nog helpen kon. „Dat spijt me,” zei hij. „Ik had gehoopt dat u mij die betrekking zou geven.”

„Hm, hm,” kuchte John North weer. „Misschien zou u er voor in aanmerking zijn gekomen als u... enfin, u herinnert zich nog wel, wat ik u vorig jaar gezegd heb. U hebt nu wel blij gegeven van oplettendheid, maar dat is niet genoeg voor zoo'n gewichtige functie. De kwestie is voor mij deze: als Barry niet toevallig iets aan zijn been had gekregen, had hij me nog jaren kunnen bestelen. 't Is louter toeval dat...”

Eddy Murphy bloosde thans niet, zooals bij het onderhoud van het vorige jaar. Hij gaf een rukje aan zijn schouders en scheen eensklaps een halven voet grooter. „Neem mij niet kwalijk, meneer,” viel hij John North in de rede, „oogenschiijnlijk heeft u gelijk. Maar het is eenigszins zonderling gelegen met dat toeval. Ik kon er natuurlijk niets aan doen, dat Barry uit angst die kluisdeur een beetje te vlug dichttrok. Maar als ik initiatief en originaliteit miste, waarop u zooveel prijs schijnt te stellen, dan had Barry hier denzelfden middag weer op zijn plaats gezeten en had ik zijn boeken niet in handen gekregen.”

„Wat zegt u?” vroeg John North, terwijl hij zich met een ruk voorover boog. „Barry had...”

„Barry had niets,” viel Eddy voor de tweede maal in de rede. „Toen die twee dokters niet thuis bleken te zijn, kreeg ik een goeden inval. Ik heb mijn broer gehaald en hem bezworen m'n vriend Barry voor minstens acht dagen in het gips te metselen, zoodat hij onmogelijk op kantoor zou kunnen komen. Maar hij had 's middags al weer op zijn plaats kunnen zitten, want hij mankeerde niets dan een lichte bloeduitstorting aan zijn knie.”

John North grinnikte en toen Eddy vijf minuten later het privékantoor verliet keek hij stralend. De nieuwe kassier van de makelaarsfirma North heette Eddy Murphy.

En we zeilden den heelen dag . . .

Urenlang heerlijke zonneschijn, een flinke bries en af en toe kwam er een scheutje water binnen boord! Maar je begrijpt, dat gaf alleen maar vroolijkheid, want we behoefden onze jurken niet te ontzien, die waren van Indanthren geverfde stoffen gemaakt! Koop in het vervolg Indanthren geverfd goed, het is onovertroffen waschecht, zonecht en weerecht.

Let op het merk

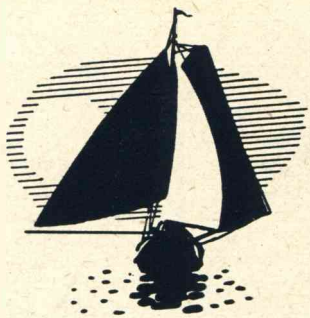
Indanthren

Viltzeil, de sanisoleerende vloerbedekking, weert vocht en schimmel uit Uw huis. Het maakt — dank zij de geluiddempende eigenschappen van de gebruikte grondstoffen — Uw woning minder gehoorig. Het isoleert Uw vertrekken tegen kou en warmte, is bovendien duurzaam en toch uiterst billijk in prijs. Moderne huisvrouwen nemen viltzeil, de nieuwe, sanisoleerende vloerbedekking.

Sanisoleer Uw vloer!

STRAGULA • VOCALEUM • BALATUM

Het nieuwe Droste-album

„Het Water op!”

Het album over onze mooie watersport en ons waterrijk Nederland. Buitengewoon prettig geschreven door H. C. A. van Kampen... en mooi geïllustreerd.

Spaart plaatjes voor dit nieuwe Droste-album!

Prijs f1.—. Postrek. 6850, Haarlem

REDT DE HAREN, DIE U NOG OVERBLEVEN....

De kaalhoofdigheid bedreigt U en indien U geen maatregelen neemt, zult U spoedig door eigen schuld kaal worden. De behandeling is bovendien zeer eenvoudig; U voltooit elken morgen het maken van Uw toilet met een friction PETROLE HAHN. Deze versterkt de hoofdhuid, stopt haaruitval, vernietigt de schijfers en doet jeuken ophouden. Petrole Hahn is door H.H. Doctoren aanbevolen als het beste middel voor het onderhoud en de gezondheid van het hoofdhaar.

Overall verkrijgbaar in flacons à f1.25, f2.— en f3.75. En gros: FIRMA A. MAAS, 239, O.Z. Voorburgwal, Amsterdam-C.

PETROLE HAHN

UITSLUITEND VERPAKT IN
ZWART-ROOD ETUI! LET OP DE
HANDTEKENING F. VIBERT.
WEIGERT NAMAAK!

Johnny schrijft een opstel door Percy Craighton

Tom Drake kwam op een noodlottige manier aan zijn eind. Hij werd neergeschoten in een gevecht met de politie en het is niet waarschijnlijk, dat iemand ter wereld een traan om hem liet. Want Tom Drake was een gangster, die gezocht werd door de politie van vier staten en zijn einde was voor menig een opluchting. De dood van een schurk is op zichzelf geen bijzondere vermelding waard, maar de geschiedenis, die eraan verbonden was, is wellicht eenig in de historie der criminalistiek.

Het gebeurde toen Jim Trips thuis kwam van de „lange reis” naar de gevangenis in Connecticut. Jim Trips was vroeger een fatsoenlijke kerel, maar de werkloosheid, de verleiding en een zwak karakter hadden hem op het hellend vlak gebracht. Hij was gehuwd en vader van een jongen en de eerste drie jaren van zijn huwelijk viel er niets op zijn gedrag aan te merken. Toen kwam hij echter op een dag in aanraking met dranksmokkelaars. Hij bezweek voor hun aanbiedingen en was weldra een willig werktuig in handen van Tom Drake, een der beruchtste misdadigers uit die dagen. Hij bekocht die kennis-making met vijf jaar gevangenisstraf. Tom Drake ontsprong echter den dans en Lucy, Jim's vrouw, bleef eenzaam in Dagmar achter met kleinen Johnny, die toen vier jaar oud was.

Jim Trips kwam die vijf lange jaren door en keerde eindelijk naar huis terug. Hij had zijn vrouw beloofd dat alles weer zou worden als vroeger en zij kende hem genoeg om te weten, dat het hem ernst was met die belofte. De dag van zijn thuiskomst was een echte feestdag voor Lucy en Johnny was dolblij dat hij weer een vader had. Hij kreeg een massa speelgoed en lekkernijen en na zoo'n opwindenden dag ging hij 's avonds doodmoe naar bed.

Dienzelfden avond kwam Tom Drake op bezoek. Hij was veranderd in die vijf jaren, want hij had een operatie aan zijn gelaat ondergaan, die hem bijna onherkenbaar maakte. Jim hoorde echter aan zijn stem wie hij was en met tegenzin liet hij hem binnen.

Tom Drake deed opgewekt en heel royaal. Hij sprak op een manier, die Jim maar al te goed verstond, over zijn zaken, rammelde met dollars en hooft hem aan als „compagnons” samen te werken. Jim weigerde echter en toen hij voet bij stuk hield, begon Tom Drake uit een ander vaatje te tappen. Hij dreigde hem en het zou tot een ernstigen twist gekomen zijn, als Lucy niet sussend tusschenbeide was gekomen en in haar angst had beloofd, dat zij eens over het voorstel na zouden denken.

„Ik houd je aan je woord,” zei Tom Drake toen hij opstond om weg te gaan. „Ik blijf tot morgenavond in „De Roskam”, maar probeer me niet te bedotten. Ik weet nog genoeg pekelsonden van je, om je nog eens zoo'n reisje te laten maken van vijf jaar. Het kost me alleen de moeite van een anoniem briefje....”

Lucy beefde bij het dreigement en toen Jim's booze geest vertrokken was, liet zij haar tranen den vrijen loop. Zij las angst op Jim's gezicht en begreep dat hij tusschen twee heete vuren stond. Zij konden Tom Drake binnen vijf minuten arresteeren, maar als deze zijn mond opendeed, kon Jim opnieuw op 'n „lange reis” rekenen. Radeloos zochten zij naar een uitweg en dachten intuschen geen oogenblik aan Johnny, die

angstig naar die twistende en treurige stemmen had liggen luisteren.

Den anderen morgen stond Lucy half gebroken op. Zij had niet geslapen en vervuld van angst om Jim lette zij niet op Johnny, die hen aan tafel beurtelings aanstaarde, maar niets durfde vragen. Zij pakte zijn twaalf-uurtje in en toen Johnny naar school was, overlegden zij opnieuw hoe zij het onheil van zich af konden wenden. Lucy liep den meesten tijd van den morgen te huilen en Jim zat met een wanhopige uitdrukking in zijn oogen voor het venster.

Zoo werd het middag — met zoeken en praten en veel tranen. Het was ongeveer één uur, toen zij zich aan de zuinig gedekte tafel zetten voor de lunch. Lucy had juist koffie geschonken, toen zij eensklaps rumoer op straat hoorden. Zij liep uit nieuwsgierigheid naar de deur en Jim zag uit het venster overal groepjes menschen staan. Even later stormde Lucy opgewonden binnen. „Tom Drake is doodgeschoten!” riep zij hem toe. „De politie kwam in „De Roskam” om hem te arresteeren, maar de detectives werden ontvangen met revolvergeschoten. Zij schoten terug en een van hun kogels trof hem in het hart....”

Jim werd doodsblee. „Dan hebben ze hem toch herkend,” zei hij met bevende lippen. Hij was even diep onder den indruk van den dood van zijn ex-chef als van diens dreigement van den vorigen avond. Hij was van zijn boezen geest verlost en Lucy en Johnny hadden niets meer te vreezen.

Slechts enkele ingewijden hebben geweten, dat Tom Drake zijn verdiende loon kreeg uit de hand van een kind. Dienzelfden morgen was inspecteur Gordon opgebeld door Dorothy Walker, een onderwijzeres van Johnny's school.

„Inspecteur, ik heb hier een opstel van een leerling, dat u zeker interesseeren zal. Het is geschreven door Johnny Trips — u weet misschien wel — wiens vader gisteren uit de gevangenis is gekomen. Johnny schrijft over een zekeren Tom Drake en ik meen reeds vaak te hebben gelezen, dat deze een even beruchte als lang gezochte misdadiger is.”

Inspecteur Gordon smiet de telefoon neer en vijf minuten later had hij Johnny's opstel in handen. Tom Drake's doodvonnis luidde als volgt:

„Gisteren was het feest bij ons thuis. Mijn vader was vijf jaar op reis geweest. Dat is zoo'n lange tijd dat ik niet meer weet, dat hij vertrokken is. Mijn vader bracht een garage mee met twee auto's. Die auto's kan ik opwinden. Ook was er een kraanwagen bij. Ook kreeg ik een loods met drie vliegmachines en ook nog een voetbal en veel chocolade.

Ik was erg blij, dat vader thuis kwam. Moeder was ook blij en heeft van blijdschap gehuild. Toen hebben we gespeeld en gevoetbald in den tuin en toen was het avond. Wij hebben pudding gegeten en taartjes en de poes lustte geen taartjes.

Toen moest ik naar bed. Ik vond het een heerlijken dag, maar later moest moeder weer huilen. Er kwam een meneer en die heet Tom Drake. Hij zei dat hij in „De Roskam” logeerde. Hij wil dat mijn vader weer op reis gaat, maar moeder wil het niet hebben. Vader wil het ook niet, maar meneer Drake wel. Hij komt vanavond terug om vader te halen. Ik hoop dat vader niet meegaat en dat hij altijd bij ons zal blijven. Dit opstel is van Johnny Trips uit de vierde klas, oud negen jaar....”

RHEUMATISCHE PIJNEN EEN NIEUW MIDDEL BRENGT UITKOMST

Gunt U zelf iederen morgen één minuut tijd. „Waarom?” zult U vragen! Wel, dan kunt U een kuur doen, waarvoor andere menschen vaak maandenlang in dure badplaatsen doorbrengen, om hetzelfde resultaat te bereiken.

Neemt elken morgen een halven theelepel Fynnon Salt op Uw eersten kop thee, koffie of een glas warm of koud water. Dit geeft hetzelfde resultaat als 3 glazen geneeskrachtig bronwater. Men noemt Fynnon Salt een „natuurlijk zout”, omdat het inderdaad een aantal natuurlijke zouten bevat, waarvoor U verschillende Kuurbadplaatsen zou moeten afreizen om ze alle te vinden.

Deze zouten, als Soda, Potasch en de elementen van Lithium, zijn de aartsvijanden van Rheumatiek, omdat zij het overvloedig urinezuur, dat de oorzaak kan zijn van Rheumatische pijnen, verwijderd.

Koopt een grooten flacon Fynnon Salt à f1.25 bij Uw drogist of apotheker en begint nog heden Uw „thuiskuur”.

Imp. The Globe Trading Comp. Ltd., Singel 44, A'dam, Tel. 31326.

U denkt
er misschien
niet aan...

... maar alle
pepermunt is nog
geen zuivere
pepermunt.

Koopt vandaag
eens „VS”!

„VS” is de echte
medicinale, zuivere
pepermunt.

„VS” verkwikt en
versterkt!

„VS”

PEPERMUNT

Zuiver als goud!

Koopt eens een 10 cts.
luze doosje
„VS” Maag-Pepermunt
met luchtvaart-foto's
(bijbehorend album 1
kwartje).

VAN SLOOTEN N.V. LEEUWARDEN

DE ZIEKE VROUW

NAAR DE SCHILDERIJ VAN FERDINAND DE BRAEKELER

Tervergeefs wacht het bruidje op haar bruidegom en de straatjongens nemen nieuwsgierig nota van het vreemde gebeuren. (Mireille Balin als Assunta en Michel Simon als de trouwe vriend.)

HET GEBEURDE IN ★ NAPELS ★

Deze LUMINA-film is een doffe liefdesgeschiedenis, waarin de hoofdpersonen stuk voor stuk beklagenswaardige figuren zijn, totdat een barmhartig slot iedereen gelukkig maakt. Het scenario is van Henri Jeanson, die ook de stof voor „Pépé le Moko” en „Het Balboekje” leverde.

Dat de schrijver van het scenario juist Napels uitkoos, waar dit gebeurde, is niet zoo maar klakkeloos gedaan. Van geen enkele andere stad buiten Italië zou die ro-

mance aanvaard zijn. Want al mogen alle andere stervelingen ook een groote waardeering hebben voor een zanger, dat ze hem zullen toestaan zoo met de liefde te spelen, als Mario, alias Tino Rossi, doet, is nauwelijks aan te nemen.

Stel je voor, een meisje, waarop men stapelgek is, precies op den huwelijksdag in den steek te laten, alleen wijl een zeer ondeggende, kokette vrouw het bruidje onder haar duiven wil schieten. Juist op dien dag laat de zanger have, goed, vriend en bruid achter en gaat er met Lolita vandoor. De harten der mannen zijn als was in de handen van die Lolita en het moet inderdaad worden erkend, dat zij niet geheel en al van sex appeal is verstoken, al is die Assunta (het bruidje) ook lang geen te versmaden partij. Behoudens haar charme beschikt zij nog over een zeer behoorlijk kapitaaltje, deels belegd in een wijngaard en deels in het drukbezochte café, waar Mario zijn liederen zingt. Dat doet hij inderdaad niet slecht, al is de wijze, waarop hij wordt bejubeld en verheerlijkt, voor ieder ander dan voor een Italiaan niet bijster goed te begrijpen. Daarom dat Napels 't verhaal acceptabel maakt. De vrouwen zijn crazy about him en indachtig het spreekwoord, dat het sterke beenen zijn, die de weelde kunnen dragen, kunnen we wel even constateren, dat Mario met verdraaid zwakke onderdanen ter wereld is gekomen.

Het een met het ander is het dan ook niet allemaal even nobel en edel wat deze film te zien geeft, zij het dan ook niet op een dergelijke manier, dat van een smakeloze film gesproken kan worden.

Er is zeer veel schoons en hartelijks in te bewonderen, terwijl het feit, dat Napels werkelijk als achtergrond gediend heeft, deze film nog een aparte bekoring geeft. Ook Tino Rossi is hierin niet zoo opdringerig als we van zangers in films gewend zijn, zoodat deze film zeker wel met de noodige graagte zal worden aanvaard.

De zanger (Tino Rossi) zingt zijn lied en trekt een vol café, reden waarom de eigenaresse ervan geen bezwaar heeft, dat haar nichtje en hij een paar zullen worden.

Mario en zijn Lolita, waarvoor hij alles in den steek liet. (Tino Rossi en Viriane Romance.)

De familie van Linden, die dien middag in de filmstudio aan menig poffertje het leven schonk. Links op den achtergrond Adolph Engers als marinier.

Poffertjes als filmacteurs EN VLIEGEN ALS SPELBREKERS

Een weë lucht van poffertjes hangt in de studiohal van Filmstad. Midden in de groote ruimte is een poffertjestent opgetrokken — een echte met doorwalmd vitrages voor de klasieke pofferseparé's. Vreemd uitgedoste menschen groepen apathisch in het vrij gehouden middengedeelte samen en wachten op het sein van den regisseur om blij en vrolijk te worden.

Ze moeten dansen en joelen en anderen, die tot de meer gelukkigen behooren, moeten poffertjes eten. Iedere repetitie en opname eischt één portie.

Voor de zooveelste maal vlammen de lichten weer op voor de instelling en het wordt warm, heel warm in de studio. De poffertjeslucht wordt steeds penetranter. Zij neemt bezit van de longen, dringt door de kleeren heen, en deelt zich zelfs mee aan het blanke bloecnotes dat voor ons ligt.

Nooit hebben wij op poffertjes iets tegen gehad; poffertjes eten is zelfs een echt gezellige bezigheid, maar het is eigenaardig met welke oogen men die kleine ronde bakseltjes gaat bezien, als men door diezelfde lekkernij bijna gegast is geworden. Daar komt nog bij, dat de geheele sfeer van de studio niet deugt voor dien geur. Het is eenvoudig onmogelijk in 'n dergelijke omgeving die lucht te apprecieeren. Het is hetzelfde als wanneer een walvischvaarder of een botboer naar parfum zou ruiken. Dat gaat nu eenmaal niet. En zoo is het ook met die poffertjesbakkerij in een filmstudio. Zelfs niet al wordt dat gedaan met de edele bedoeling feest te vieren ter gelegenheid van de kroning van H.M.

koningin Wilhelmina. Tot dat doel waren al die menschen bij elkaar en jubelden zij op commando eenige seconden lang. Het bal en diner, dat den vorigen keer bij onze aanwezigheid werd opgenomen, bedoelde de feestviering van de aristocratie weer te geven; nu was het de bedoeling te laten zien, hoe het volk jubelde. En daaronder was natuurlijk ook een Volendamsche, een marinier, een koloniaal, een huzaar en iemand van de brandweer. Zelfs een gedegen Amsterdamsche politieagent met helm en snor, anno 1898, deed aan de pret mee.

Er klinkt een commando. Even laait het licht en de jool weer op.

„Trararaboemdajé, trararaboemdajé, trarara...” Stop.

„Er zijn vliegen om de camera!” roept de geluidsmixer door de microfoon. De diertjes zijn blijkbaar op de poffertjeslucht afgekomen, en nemen nu op hun manier aan de feestvreugde deel. Het wordt niet gewaardeerd. Zij staan niet in het manuscript en behooren evenmin bij de figuratie. Bovendien overstemmen ze met hun melodieuze gezoom het lawaai van die hossende menigte. Er wordt een schildwacht bij de microfoon geplaatst, die de diertjes verjaagt. De scène kan weer voortgaan. De harmonica's snorpen door — de menschen gaan weer jubelen en dansen en het wagentje, waarop de camera staat en de regisseur zit, haant zich andermaal een weg door de menigte.

En zoo zijn na moeizamen arbeid weer eenige tientallen meters film gereed gekomen.

Hoe de film in haar geheel worden zal, weten we niet; wat we echter wel weten, is, dat naar onze meening de familie van Linden, die de poffertjes bakte, de beste nummertjes van dien middag wegaf.

Om dat te constateeren behoeft men heusch geen film-regisseur te zijn.

De marinier (Adolph Engers) „geeft een nummertje weg”, terwijl Mokum en Volendam toelusteren.

Verpleegster verliest in 8 weken 40 pond overtollige dikte.

't Spijt me, mevrouw. Uw maat is niet voorhanden!

Nieuwe, gemakkelijke, prettige vermageringskuur in vloeibaren vorm.

Veilig en gezond.

Vertrouw gerust 'n gediplomeerd verpleegster toe de beste manier van dikteverlies te kunnen vaststellen.

Mej. S., verpleegster, beveelt BonKora ook aan haar dikke patiënten aan. Zij schrijft: „Ik had vergeefs andere middelen voor gewichtsafname beproefd, maar door BonKora nam ik in 8 weken 40 pond af. Afname buste 14, borst 24, heupen 22 cm. Ik kleed mij thans 4 maten kleiner. BonKora gaf mij ook nieuwen levenslust.” Mej. S., gedipl. verpl.

BonKora, de veilige, prettige vermageringskuur neemt af volgens de nieuwe „3-graden”-methode. Drievoudige werking, drievoudige snelheid. Neem dagelijks een weinig BonKora. EET FLINK van alle spijzen, die U smaken, vermeld op de BonKora-verpakking. Geen schadelijke bestanddelen. Deze kuur bouwt gezondheid, terwijl Uw dikte op de snelste manier verdwijnt. Velen verklaren, dat zij nu jonger lijken. Koop vandaag nog een flesch BonKora à f 2.25, alom verkrijgbaar bij apothekers en erkende drogisten, of vraag inlichtingen bij het BonKora-Depot, Singel 115, A'dam-C.

Gestoorde Nachtrust!

De Maag is er de schuld van!

De schadelijke invloed, die door een slechte spijsvertering op het gansche zenuwgestel wordt uitgeoefend, doet zich tevens gelden ten opzichte van de andere organen en bovendien is een der meest voorkomende symptomen er van slapeloosheid. Heeft U uren lang doorgebracht woelend in Uw bed, trachtend in slaap te komen, zonder dat het U mocht gelukken, omdat U dien avond iets gegeten had, dat U niet goed kon verdragen? Desmorgens gevoelt gij U slap, uitgeput, lusteloos, zonder wilskracht of geestdrift, zelfs het denken viel U moeilijk en U gevoelde U koortsig, gejaagd en ontzenuwd! Dergelijke ongesteldheden, die in de meeste gevallen te wijten zijn aan gestoorde spijsvertering, worden bestreden door Gebismureerd Magnesium. Een paar minuten nadat U een half koffielepeltje Gebismureerd Magnesium in een beetje water heeft gebruikt — zoodra U de geringste pijn in Uw maag opmerkt — wordt U duurzame verlichting toegedeeld en wordt U in staat gesteld ongestoorde en aangename nachtrust te genieten. Indien U na het gebruik van voedsel, of wanneer dan ook, last mocht ondervinden van aciditeit (zure oprispingen) opeenhooping van gassen in de maag, opgeblazenheid, of een gevoel van bezwaring, zal een kleine dosis Gebismureerd Magnesium U onmiddellijk verlichting brengen.

GEBISMUREERD MAGNESIUM

Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten tegen f1.— per flesch, of f1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

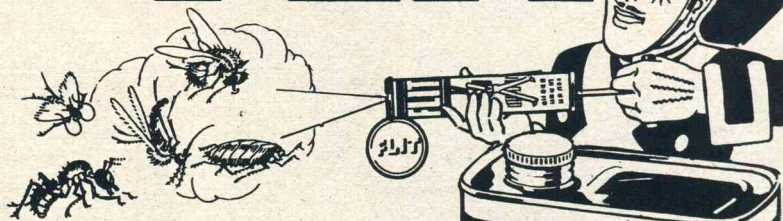
Waarom

geen ander insectenmiddel zoo

doodelijk

is als

FLIT

Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg.

Verklaring der teekens van het gebreide kledje: ○ omslaan; + 1 recht; △ den eersten steek afhalen, den volgenden steek breien en den afgehaalden steek over den gebreiden steek halen; ▲ den eersten steek afhalen, de 2 daarop volgende steken te zamen breien en den afgehaalden steek over de te zamen gebreide steken halen; X den eersten steek op een hulpnaald nemen, den volgenden steek recht breien en daarna den steek van de hulpnaald recht breien; A 2 steken recht te zamen breien; I 1 steek recht verdraaid breien; V uit 1 steek 3 steken breien. De cijfers geven de toeren aan.

Sierlijk ROND KLEEDJE in stermotief

Nog altijd zijn zulke aardige kledjes in kunstbreiwerk, waarvan onze afbeelding u een voorbeeld laat zien, in trek en geen wonder, want we kunnen ze voor allerlei doeleinden gebruiken.

Het materiaal voor dit kledje bestaat uit fijn haakgaren of kunstzijde.

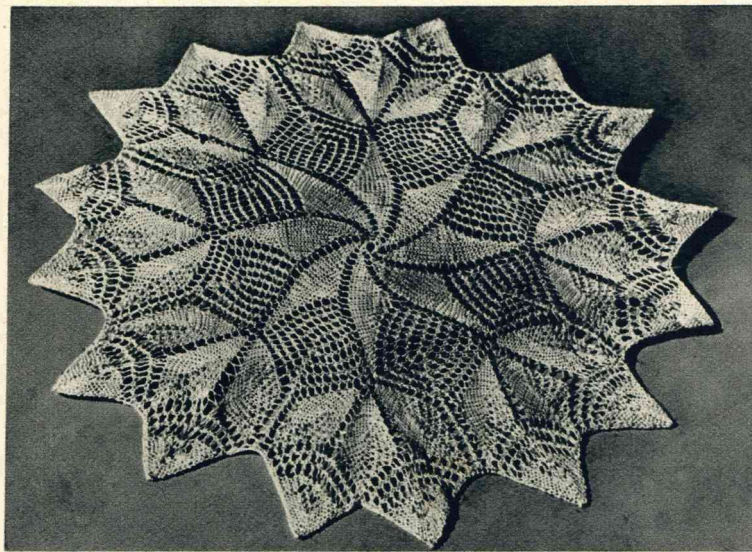
We breien met dunne of dikkere naalden naar gelang van het materiaal dat we wenschen te gebruiken en de grootte waarop we het kledje willen maken. Het kledje wordt geheel volgens bijgaand telpatroon gebreid.

We zetten 8 steken op 4 naalden in de rondte op en beginnen dan bij den 1en toer, waarvoor volgens telpatroon gebreid moet worden: telkens afwisselend omslaan en 1 recht. De 2e toer en alle volgende even toeren worden recht gebreid, waarbij iedere omslag ook als een rechte steek gebreid moet worden.

3e toer: telkens afwisselend omslaan en 2 recht. 4e toer: recht enz. (zie telpatroon). Ieder patroontje, dat op het telpatroon staat aangegeven, wordt bij iederen toer telkens 8 maal in de rondte herhaald.

De verschillende teekens, die in het telpatroon staan aangegeven, duiden de verschillende steken aan, die bij het breien moeten worden toegepast.

Ten slotte willen wij u er nog even op attent maken, dat alle open, witte vakjes tusschen de steken geen betekenis hebben, zoodat deze gewoon kunnen overgeslagen worden.

Een gehaakte GORDIJNENRAND met rozenmotief

Fijne tule is het meest geschikte materiaal, dat bij dezen gehaakten rand met de lange zijden franjes zal passen, want nemen we een grove of onregelmatig geweven vitrage-soort, dan wordt het geheel overlagen en druk en zal het effect zeker niet mooi zijn.

Twee motieven zijn pl.m. 50 cm. breed; de rand op zijn smalst is 26 cm. breed. Om de juiste maten te verkrijgen, kunnen we het beste eenige toeren haken en deze meten, waarna we dan de geheele breedte kunnen berekenen.

Het materiaal, dat voor ons model werd gebruikt, bestond uit 75 gram fijne, getwijnde haakzijde (voor 2 motieven met franjes) en een haaknaald nr. 9.

Het haakwerk bestaat uit patronen in filet- en tulehaakwerk en wordt in heen- en teruggaande toeren uitgevoerd. We beginnen onderaan bij den smalsten kant met een opzetrand van 151 lossen en haken volgens bijgaand telpatroon. Ieder verticaal streepje stelt een stokje voor; ieder horizontaal streepje, dat twee verticale streepjes verbindt, stelt ofwel 2 (voor een vierkant hokje) ofwel 5 lossen (voor een rechthoekig hokje) voor.

Voor ieder vierkantje waarin 2 verticale streepjes staan haken we in plaats van de 2 lossen 2 stokjes, waardoor de rozen en overige motieven met dicht patroon worden gevormd.

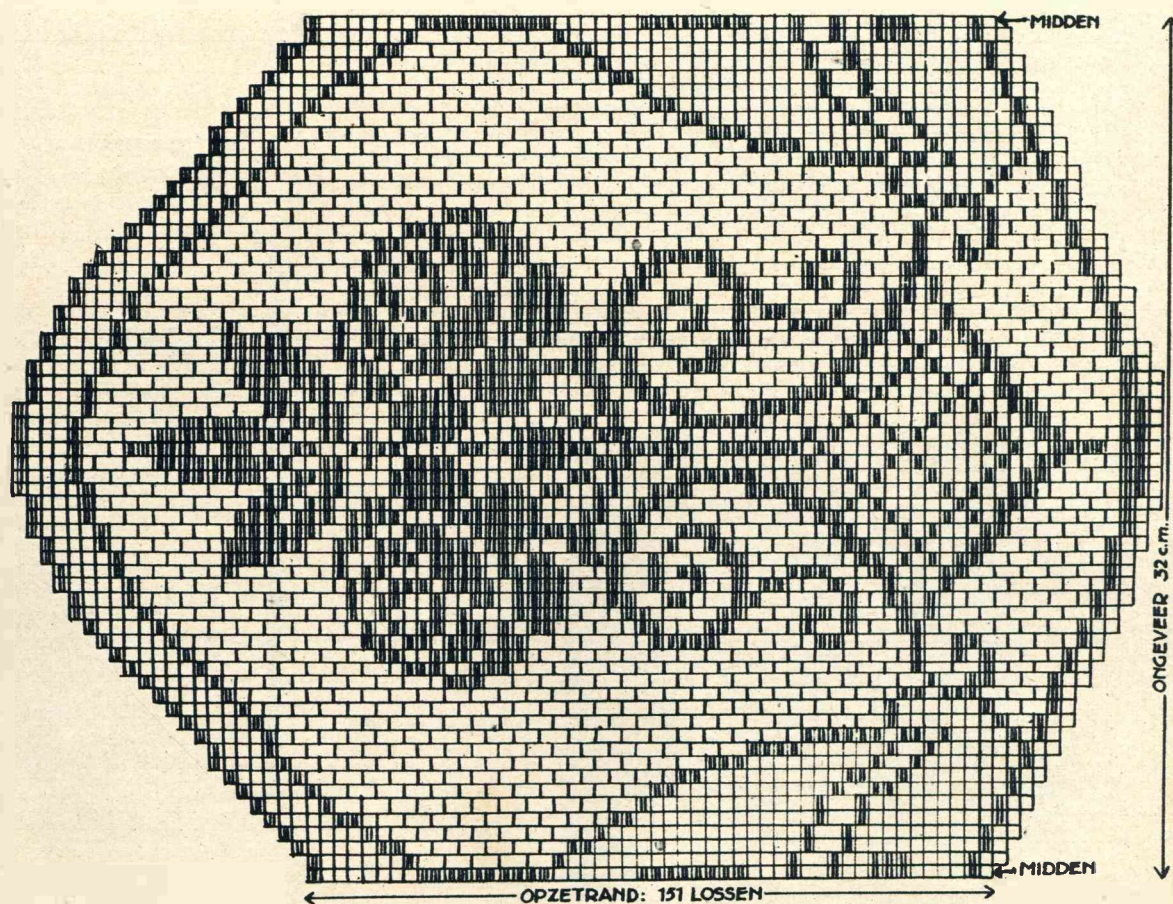
Het 1e stokje van een nieuwen toer bij een rij, die niet uitspringt, wordt door 3 lossen vervangen. Moet er bij het begin van een toer 1 vierkantje worden bij gemaakt, dan haken we hiervoor op het einde van den voorgaanden toer 7 lossen, keeren het werk om en haken 1 stokje boven het 1e stokje van den vorigen toer. Komen we op het einde van een toer, die uitspringt, steken tekort om een nieuw vierkantje te vormen, dan haken we eerst 2 lossen en vervolgens 1 dubbel stokje in het onderste lusje van het stokje van den voorgaanden toer.

Hebben we de grootste breedte van het kled bereikt en moeten er vierkantjes worden geminderd, dan slaan we deze met kettingsteken over aan het begin van een toer of laten ze op het einde van den toer gewoon staan en keeren het werk om.

Het haakwerk wordt, wanneer het af is, door wat suikerwater gehaald en daarna nog vochtig in den vereischten vorm op een wit laken gespannen.

Is de rand volkomen droog, dan hechten we hem met onzichtbare steken op de stof en knippen de tule of andere gordijnstof, die we gebruiken willen, daarna pas weg, waarbij er nog een smal randje moet overblijven, dat tegengezoomd moet worden.

In den ondersten rand worden 18 cm. lange franjes geknoopt.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag:** Kerriesoep.
Roastbeef.
Worteltjes.
Aardappelen.
Vruchtensla.
- Maandag:** Koude roastbeef.
Postelein.
Aardappelpuree.
Broodpannekoekjes.
- Dinsdag:** Posteleinsoep.
Gebraden worst.
Bloemkool.
Aardappelen.
- Woensdag:** Varkenslapjes.
Rabarbermoes.
Aardappelen.
Rijst met bessensap.
- Donderdag:** Gekookt spek.
Slakropjes au jus.
Aardappelen.
Rijstkoekjes.
- Vrijdag:** Slierasperges met tomaten
en geraspte kaas.
Flensjes.
- Zaterdag:** Aspergesoep.
Gebakken schol.
Komkommersla.
Aardappelen.
Wentelteefjes.

NU IS HET TIJD VOOR ASPERGES

Iedere huisvrouw, die zich de weelde kan veroorloven in den aspergetijd deze heerlijke groente meerdere malen op tafel te brengen, zal graag eens willen afwijken van dien geijkten vorm: „asperges met harde eieren” en de groente ook eens op een andere manier opdienen.

Waarschijnlijk kunnen de volgende recepten van asperges haar hierbij te hulp komen.

ASPERGES MET EEN WIT HAMSAUSJE (4 pers.)

2 bossen asperges, 3 dl. melk, 1 dl. room, 40 gram bloem, 45 gram boter, 50 gram gekookte ham, 1 eierdooier.

Schrap de aspergekopjes af, schil de overige gedeelten en breek er de harde uiteinden af. Wasch ze, bind ze in stevige bosjes van pl.m. 6 stuks en kook ze in water met zout gaar. Haal ze met een schuimspaan uit de pan en laat ze even op een vergiet uitdruipen. Maak intusschen het sausje door de boter met de bloem op het vuur tot een papje te roeren, er de melk met den room bij te voegen en dit sausje roerende aan de kook te brengen en even te laten doorkoken. Voeg er dan de fijn gehakte ham bij en roer er, van het vuur, den geklopten eierdooier doorheen. Giet het sausje over de asperges, die op een grooten, verwarmden schotel zijn gelegd en dien het gerecht onmiddellijk op.

SLIERASPERGES MET TOMATEN EN GERASPT KAAS (4 pers.)

2 bossen asperges, 3 à 4 tomaten, 50 gram geraspte kaas, 30 gram boter, wat peper en zout, wat fijn gehakte peterselie.

Kook de gewassen en geschilde asperges op de boven beschreven wijze gaar en laat ze op een vergiet uitdruipen. Dompel de tomaten even in warm water, trek er het velletje af en snijd ze in tamelijk dikke plakken.

Laat intusschen de boter smelten. Leg de asperges in een vuurvaste schotel, bedek ze met de plakken tomaat, be-

strooi deze met wat zout en peper, giet er de gesmolten boter overheen en strooi er de geraspte kaas op.

Zet den schotel in den oven en laat er in pl.m. 7 à 8 minuten een mooi bruin korstje op komen. Strooi er voor het opdienen de fijn gehakte peterselie overheen en dien het gerecht in den schotel op.

ASPERGES MET SPIEGEL-EIEREN IN EENPERSOONS VUURVASTE SCHOTELTJES (4 pers.)

1 bos asperges, 4 eieren, een stukje boter, wat geraspte kaas, wat zout en peper.

Schil en wasch de asperges (zie 1e recept), snijd ze zóó in stukjes, dat ze in de schaalpjes passen en kook ze gaar in water met zout.

Laat ze op een vergiet uitdruipen, leg ze, in gelijke porties verdeeld, in de schaalpjes, die met wat boter bestreken zijn en laat vervolgens in ieder schaalpje een rauw ei glijden, dat dus boven op de asperges komt.

Bestrooi dit met wat zout en peper, strooi er wat geraspte kaas overheen, leg hierop nog een klein klontje boter en laat de eieren in den oven stollen en op het schoteltje een mooi bruin korstje komen. Dien het gerecht in de schaalpjes op bij wijze van warm hapje of als tusschengerecht.

ASPERGESLA OP TOAST (4 pers.)

2 bossen asperges, 8 stukjes tomaat, 2 hard gekookte eieren, wat mayonnaise, 1 eetlepel kappertjes.

Kook van de asperges alleen de kopjes met een klein gedeelte van den stengel gaar en bewaar het overige gedeelte voor stoofasperges of voor soep. Laat de kopjes op een vergiet uitdruipen en koud worden.

Bestrijk de stukjes toast met een laagje dikke mayonnaise, leg er eenige van de aspergepunten naast elkaar op, strijk hierop weer wat mayonnaise en leg er dan een plakje hard gekookt ei bovenop. Versier het hapje verder nog met eenige kappertjes en dien het op als voorgerecht of op „avondjes” als een hartig hapje.

EEN RECEPT VOOR GARNALENSLA (6 pers.)

300 gram gepelde garnalen, 2 komkommers, 1 kropje sla, pl.m. 1½ dl. azijn, wat peper en zout, 2 hard gekookte eieren, wat mayonnaise, wat fijn gehakte peterselie.

Vermeng de garnalen met een weinig azijn, wat peper en zout en laat ze eenigen tijd op een koele plaats staan. Schaaf de komkommers, bestrooi ze met wat zout, pers het vocht er zooveel mogelijk uit, giet er daarna ook wat van den azijn op en strooi er wat peper overheen.

Laat de komkommers en de garnalen na eenigen tijd marineeren zoo droog mogelijk uitlekken, vermeng ze met wat mayonnaise tot een samenhangende massa en leg deze op de blaadjes sla, die gewassen zijn en daarna op den bodem van een slaschaal gelegd zijn.

Bedek de sla geheel met mayonnaise en garueer haar met de in schijfjes gesneden hard gekookte eieren en wat fijn gehakte peterselie.

EEN KLEINE WENK

Koperwerk knapt vaak reusachtig op wanneer we het behandelen met olijfolie en vervolgens met een zachten doek nawrijven.

Wat doet zij daar voor een ontdekking?

Zoo juist heeft zij een kous voor de dertigste maal gewassen. Heeft nu de elasticiteit door het vele dragen en wassen niet geleden - is de kous met den tijd niet te wijd geworden? Zij trekt ze uit elkaar, en ziet! Na dertig keer wassen is deze kous nog net zoo elastisch als op den eersten dag. Dat komt omdat ze van zeer goede kwaliteit en bijzondere elasticiteit is. De Elbeo kous, die in Parijs de hoogste onderscheiding - den Grand Prix - verwierf, vereenigt alle goede eigenschappen in zich. Vraagt in de goede zaken eens naar deze elegante en duurzame Elbeo kousen.

3 goede dingen voor één geld!

Voor 75 cent ontvangt U:

- 1 Het modeboek Zomerpracht 1938 bevat 327 dames-, meisjes- en kindermodeellen, dames-lingerie, pyama's, enz.;
- 2 Gratis strijkpatroon met beschrijving in het modeboek;
- 3 Reclame-knippatroon. Van de hier afgebeelde modellen E en F ontvangt U naar keuze (dus E of F) een kant-en-klaarpatroon.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door toezending van het bedrag per postwissel, of door storting op gironummer 293631 van

PATRONENKANTOOR PANORA HAARLEM

Reclamepatroon E en F verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46-48. Zij, die Zomerpracht 1938 reeds bezitten, kunnen deze patronen bestellen à 15 ct. per stuk plus 5 ct. porto.

Van voren gesloten model, dat nu al jarenlang in telkens nieuwe variaties als wandel-japon gebracht wordt.

Een dergelijke jurk heeft veel van een mantelpakje en is daarom uitstekend geschikt om als wandeljapon gedragen te worden. Bij okergeel zal marine het uitstekend doen.

Als een Bouquet Lathyrus

Vooral voor op reis doet de Schotsche ruit, die zich dit seizoen weer een plaats veroverd heeft, het goed.

Met het oog op ons wisselvallig klimaat hebben we voor de zomer-garderobe ook een paar warme jurken, die we desgewenscht bij beter weer zonder mantel kunnen dragen, maar dan liefst in moderne vrolijke kleuren. Kleuren; die ontleend zouden kunnen zijn aan een bouquet veelkleurige lathyrus, kleuren ook, die we terugvinden in perken met verschillende hortensia's of op het veld met afwisselende hyacinten. Blauw in tinten van lila tot groen; rose, dat aan borstplaatjes doet denken, tot koraal-rood; een mooi neutraal okergeel, dat het zoo uitstekend doet, als men het garneert met een of twee andere kleuren, b.v. zwart en olijfgroen; terra en groen; marineblauw. Lichtgroen, dat óók al weer in zooveel nuances gebracht wordt, dat elkeen zijn keus vinden kan. Feestelijke voorjaarskleuren komen óók te pas voor het stoffen japonnetje, dat echter toch nog steeds graag in zwart of marine genomen wordt. Maar verkiest men dit laatste, dan met vest of jabot van wit organdie, tule, kant of piqué, en in de tweede plaats pas van satijn of crêpe de chine, het vroeger zoo populaire materiaal voor dergelijke toilet-attributen. Zwart of marine wordt momenteel ook graag gearneerd met een mooi turkoois, een kleur, die echter lang niet elkeen goed staat en daarom in vele gevallen met succes vervangen wordt door zachtgroen of een warm rose.

Eenvoudig deux-pièces met alleraardigste garnering van straalvormig aangebrachte opnaaisels.

Reliëfstoffen garneeren zichzelf, zoodat men een uiterst eenvoudig model kon kiezen voor dit jurkje van genopte wol.

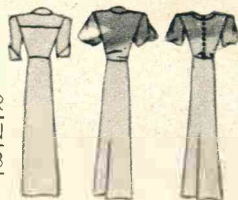
Gezellige Zomerjurken

99

107

108

99. Japon van crêpe de chine, groote revers en kraag van piqué. Benoodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

107. Japon van crêpe georgette, geplisseerd voorpand, korte mouw, het geheel gegarneerd met plissé. Benoodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

108. Japon van gebloemde zijde, voor ingezette ceintuur, voorpand met bies en grooten jabot, korte mouw. Benoodigde stof: 4.50 m. à 96 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modaal-bum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 30 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen, 20 cts. voor rokken en blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostoring op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA” NASSAUPEIN 1. HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan 't bureau van dit blad.

VERKRIJGBAAR
IN DE MATEN
42-44-46-48

CORRESPONDENTIE

Mej. J. de P. te Zaamslag, wie wij 21 April j.l. onder de correspondentie-rubriek antwoordden, gelieve ons nog even haar volledige naam en adres op te geven, daar wij een brief voor haar hebben ontvangen, dien wij gaarne wilden doorzenden.

Mej. M. Schr. te Rotterdam. Middelen tegen transpiratie zijn er vele. Wij mogen u hiervoor wel naar onze advertentie-rubriek verwijzen? Wij raden u aan, de jurk plaatselijk eens af te nemen met een doekje dat in water met azijn is gedoopt en verder vooral flink in de buitenlucht te hangen. Een ander middel weten wij er ook niet op.

Wat uw vragen inzake de omgangsvormen betreft, een dame hoeft alleen maar te gaan staan wanneer zij door een veel oudere dame begroet wordt. Haar handschoenen hoeft zij nooit uit te trekken bij een handreiking.

Met vreemde heeren dansen in een restaurant doen de meeste dames van opvoeding niet. Wil men het toch doen, dan kan men in een bepaald geval gerust iemand weigeren en wel met een ander dansen.

Wanneer een meisje „dame” wordt is moeilijk te zeggen! Laten wij aannemen, dat zij daarvoor een jaar of twintig moet zijn, hoewel dit natuurlijk ook afhangt van postuur, enz.

P. J. W. te Berg-urmond. Wij raden u aan, de vuilgeworden gramfoonplaten eens af te nemen met een vochtig doekje.

Mej. L. E. v. G. te Breda. U kunt op uw trouwdag bij uw zwart zijden japon een zwarten hoed dragen met b.v. een witte camelia, lange witte handschoenen en zwart suède pumps.

Mej. W. B. te Kloetinge. Het komt ons voor, dat u de teervlekken in uw rose tafzijden jurkje het beste in een chemische inrichting kunt laten verwijderen, vooral wanneer het een erg mooie jurk betreft.

Wilt u het zelf eens probeeren, dan maakt u de vlekken eerst week met wat boter, zuigt het vuil dan zooveel mogelijk op met een stukje wittebrood, en wast de jurk dan of behandelt haar plaatselijk met wat tetra, eventueel gevolgd door wat terpentijn, die in een hardnekkig geval nog au bain marie verwarmd kan worden.

Wascht u de jurk in haar geheel, dan mag slechts een zeer lauw sopje worden genomen. Om het materiaal weer stijf te krijgen, kunt u de jurk na het spoelen door een zwakke gelatine-oplossing halen. Het strijken moet met een niet te heeten bout gebeuren.

Mevr. v. K. te Den Haag. Probeert u de carboleumvlek te verwijderen met behulp van wat tetra.

Mevr. C. Sm.-H. te Tilburg. Een uitstekend middel tegen mieren is het volgende: Roer 1 ons borax met wat water tot een papje aan; los ½ ons bruine suiker in een weinig water op, zodat een zalfachtige massa ontstaat, en roer daar het boraxpapje goed doorheen. Smeer wat van deze massa op kleine plankjes, stukjes karton of iets dergelijks en leg die overal neer, waar u last van mieren heeft. Vooral neerleggen bij de gaatjes, waar de mieren in en uit kruipen. Na enkele dagen zijn de diertjes totaal verdwenen.

NUTTIGE WENKEN

Perkamenten lampkappen kunnen we, behalve met een korst oud wittebrood of met zemelen, uitstekend een enkelen keer schoonmaken en opknappen door ze dunnetjes af te wrijven met een weinig lichte meubelwas. Dit hoeft echter slechts ongeveer eens in het jaar te gebeuren.

Om zware meubelstukken gemakkelijk te kunnen verschuiven, leggen we kleine stukjes vilt (b.v. van een ouden vilthoed) onder de poten.

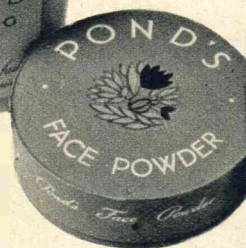
GRATIS TER KENNISMAKING!

Monstertubes Pond's Vanishing en Cold Cream en monsters der 5 tinten Pond's Poeder na inzending van 10 ct. in postzegels voor kosten van verzending aan Pond's Extract Co., Afd. 135, Amsterdam.

Naam Adres

POND'S CREAMS
IN TUBES
EN POTJES
VANAF 35 CT.

DOOSJES POND'S POEDER 25 EN 50 CT.

189

VENUS-Kantjaquard, modisch en sportief tegelijk, zuiver wol, motvrij door „Eulan”. F. 7.25. Nog vele aparte modellen toont het nieuwe VENUS-prospectus: „Verheugt U zich al?” die U gaarne gratis wordt toegezonden door N.V. TEWEHA, Rotterdam W 96.

VERTROUW UW TANDARTS — Hij zegt KOLYNOS

Duizenden tandartsen bevelen Koly-nos aan om zijn beproefde antiseptische, reinigende werking. Gebruik Koly-nos en bescherm Uw tanden en tandvleesch.

Wees zuinig — Koop de groote tube

Verhelder Uw glimlach met Koly-nos

733 H

DE „VICTORY“, HET HISTORISCHE
VLAGGESCHIP VAN DEN ENGEL-
SCHEN ADMIRAAL NELSON, IN DE
HAVEN VAN PORTSMOUTH

